

Rose

巫哲 อุจ๋อ เขียน
fangfei แปล
ing_kiko วาด

Rose

หมาป่าอยู่กันเป็นคู่

狼行成双

2

巫哲 อู๋เจ้อ

เขียน

fangfei

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

หมาป่าอยู่กันเป็นคู่ 2

狼行成双

Rose

ไนเคโรบรีชทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บารมาชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《狼行成双》 (Lang Xing Cheng Shuang) Author © 巫哲 (Wu Zhe)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจะนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8046-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัททอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศตกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มณัสมนตรี • บรรณาธิการ ปาณิสรา สุอุทัย

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณีน แซกกลีน • ศิลปกรรมปก กวินทิพย์ ลิ่นแต่

ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร วรรณรวี, รจนา เทียนแดง

เปียนหนาน หาที่จอดรถหน้าปากซอยไม่ได้ ขณะที่กำลังคิดจะวนหาที่จอดอีกรอบ ก็เห็นชีวเยียนสะพายกระเป๋าใบน้อยยืนอยู่หน้าปากซอย

เขาขยับรถเข้าไปใกล้ ลดหน้าต่างลงพร้อมตะโกนเรียก “เออร์เปา!”

“ต้าหู่จื่อ!” ชิวเยียนวิ่งเข้ามา เขย่งเท้ามองมาในรถ “พวกเราขับรถไปไหนครับ พี่เป็นคนขับเหรอ”

“ขึ้นมา” เปียนหนานเอื้อมมือไปเปิดประตูด้านข้างคนขับ “หาที่จอดเป็นเพื่อนกันหน่อย”

ชีวเยียนปีนขึ้นรถ หลังปิดประตูรถเรียบร้อยก็คุกเข่าบนเบาะมองไปรอบๆ อย่างสงสัยใคร่รู้ “รถคันนี้ของบ้านพี่เหรอ ใหญ่กว่ารถของบ้านลุงอ้วนตั้งเยอะ สบายจังเลย!”

“อืม คันนี้รถพ่อฉัน ยืมมาใช้ล่ะ” เปียนหนานยิ้มพลางเปิดชั้นรูป ออก “ขึ้นไปดูไหม”

ชีวเยียนยืนบนที่นั่ง โผล่หัวออกไปจากชั้นรูป มองสองข้างทางอย่างตื่นเต้น

เปียนหนานขับรถวนอีกรอบ ในที่สุดก็เห็นรถคันหนึ่งสตาร์ทเครื่อง กำลังจะขับออกไป จึงขับรถแอบเข้าด้านข้างอย่างรวดเร็ว พอรถคันนั้นออกแล้วก็รีบเบียดเข้าไปทันที

“ไปกัน” เปียนหนานตบกันชีวเยียนเบาๆ “เราไปซื้อของที่ต้องใช้ทำบาร์บีคิวให้ครบก่อน พี่นายสอนเสร็จกลับมาจะได้ออกเดินทางกันเลย”

“ได้ครับ!” ชิวเยี่ยนสะพายกระเป๋าขึ้น

“เดี๋ยวก่อน” เปียนหนานดึงกระเป๋าเขามาเปิดดู “นายสะพายของอะไรไว้เนี่ย”

“ของที่ต้องใช้ตอนออกไปเที่ยว” ชิวเยี่ยนตอบกลับอย่างตื่นเต้น

พอเปียนหนานเห็นขวดน้ำ ผ้าขนหนูผืนน้อย และห่อเนื้อแดดเดียว ในกระเป๋าก็หัวเราะออกมา “นี่ เจ้าเด็กน้อย นายมีของเถื่อนด้วยหรอเนี่ย”

“อันนี้พี่บอกว่าเอาไว้กินตอนออกไปเที่ยว” ชิวเยี่ยนยิ้มพลางพูด

เปียนหนานพาชิวเยี่ยนไปซูเปอร์มาร์เก็ต เขาไม่มีประสบการณ์ในการซื้อของพวกนี้เท่าไร แต่พี่สาวในซูเปอร์มาร์เก็ตรู้จักชิวเยี่ยน พอชิวเยี่ยนบอกว่าจะไปทำบาร์บีคิว พี่สาวก็รับนำพวกเขาไปยังส่วนขายของสำหรับทำบาร์บีคิว

“ตรงนี้เป็นเนื้อปรุงสำเร็จสำหรับทำบาร์บีคิว เลียบไม้แล้วย่างก็กินได้เลย ขึ้นทางนั้นมีซอสบาร์บีคิวแบบต่าง ๆ พวกเราค่อย ๆ เลือกเอาแล้วกัน” พี่สาวมองพิจารณาเปียนหนานตั้งแต่หัวจรดเท้า “ทำไมพี่เขาไม่มา พี่ดูแล้วเราก็คงไม่รู้เรื่องนี้”

“ไม่เป็นไรครับ เอมามอย่างละเอียดก็ได้แล้ว” เปียนหนานยิ้ม ๆ รู้สึกว่าตัวเองเขินธิดได้ค่อนข้างเป็นมืออาชีพเลย คาดไม่ถึงว่าจะโดนพี่สาวในซูเปอร์มาร์เก็ตดูแคลนเข้าให้

ชิวเยี่ยนเห็นอะไรก็อยากกิน เปียนหนานเห็นอะไรก็คิดว่าเหมือน ๆ กันหมด ฉะนั้นชิวเยี่ยนบอกว่าจะเอาอะไรเขาก็หยิบอันนั้น เนื้อวัว เนื้อแกะ ฮีตต็อกปิกไก่มีตบอล ยังมีซอสบาร์บีคิวแบบต่าง ๆ ทั้งเผ็ดทั้งเค็มทั้งหวาน ทั้งหมอลำ

สุดท้ายเปียนหนานก็เพิ่มอาหารสำเร็จรูปอีกสองกล่อง เอาไว้ให้คุณพ่อชิวกินตอนกลางวันกับตอนเย็น

ตอนคิดเงิน ชิวเยี่ยนหยิบบัตรสะสมคะแนนของซูเปอร์มาร์เก็ตออกมาอย่างคล่องแคล่ว หลังรูดเสร็จคะแนนก็พอแลกนมเปรี้ยวได้หนึ่งแพ็กพอดี

“แลกไหมจ๊ะ” พนักงานคิดเงินถามเขา

“แลกครับ!” ชิวเยี่ยนตะโกนอย่างดีใจ

“สะสมเยอะ ๆ แลกอย่างอื่นไม่ดีเหรอ” เปียนหนานค่อนข้างงุนงง
“มีแต่ของ หม้อเอ๋ย...”

“มันกินไม่ได้สักหน่อย” ชิวเยี่ยนตอบกลับรวดเร็ว

หลังซื้อของกินครบแล้ว เปียนหนานก็พาชิวเยี่ยนกลับบ้าน

พอเขาจัดแจงอาหารที่ซื้อมาให้คุณพ่อชิวใส่ถ้วยเรียบร้อยแล้ว ชิวอึกก็โทร.
มาถามว่าซื้อของหรือยัง ถ้ายังเขาจะซื้อไปด้วย

“โอ๊ย ซื้อมาครบแล้ว รอแค่นายมาก็ออกเดินทาง” เปียนหนานมอง
ชิวเยี่ยนที่ส่ายพระปาวังไปวิ่งมาในลานบ้าน ตื่นเต้นไปทั้งเนื้อทั้งตัว “นาย
เร็ว ๆ หน่อย ฉันรู้สึกว่าคุณอีกครึ่งชั่วโมงยังไม่ออกเดินทาง เออร์เป่าจะต้อง
เป็นลมไปก่อนแน่ ๆ”

“ฟิสนี้แหละ สนุกสุด ๆ! สนุกสุด ๆ!” ชิวเยี่ยนตะโกนพลางกระโดด
โลดเต้นอยู่ในลานบ้าน “ฟิสนี้แหละ สนุกสุด ๆ! ฟิส ๆ สนุกสุด ๆ ๆ ๆ!”

“โอ๊ย...เครียดจะตายแล้ว” เปียนหนานวางสาย หาดูมาแยกใส่เนื้อที่
ซื้อมา ถือออกจากบ้าน “เจ้าเด็กผมหยิกเล็กตะโกนได้แล้ว ช่วยฉันชนของ
ไปไว้นะเร็ว”

“ได้ครับ! ท้องฟ้าสูงใส! พื้นดินกว้างใหญ่!” ชิวเยี่ยนวิ่งมาช่วยเขา
ถือถุงหนึ่ง “ความรู้สึกสิ้นไหว! ใจกระเพื่อมไป...”

ชิวอึกกลับมาค่อนข้างเร็ว รีบขึ้นจักรยานจนเหงื่อท่วมตัว หลังเปลี่ยน
เสื้อผ้า เตรียมยาของคุณพ่อชิวเรียบร้อยแล้ว ทั้งสามคนก็โดนคุณพ่อชิว
เร่งให้ออกเดินทาง

ตอนที่เห็นของท้ายรถชิวอึกนั่งงั้นไปครู่หนึ่ง “นี่พอเอามาเลี้ยงแคเมปี้
หน้าร้อนเด็กในซอยเราได้เลยนะเนี่ย...”

“กินไม่หมดเอากลับมาใส่ตู้เย็นก็ได้แล้ว” เปียนหนานเปิดประตูข้าง
คนขับ ดันเขาขึ้นรถ “เบาะหลังเอาไว้ให้เออร์เป่าเล่น”

เปียนหนานสตาร์ทรถ ชิวอึกเอาแต่จ้องมือกับขาของเขา เขาถอนหายใจ
“รถคันนี้เกียร์อัตโนมัติ คนโง่ยังขับได้เลย นายอย่ากังวลได้ไหม”

“ฉันแค่ดูคนโง่ขับรถ” ชิวอึกหัวเราะ

“เม่ง” เปียนหนานหัวเราะพลางด่าออกมา ขับรถออกจากที่จอดไปยัง

เส้นทางออกนอกเมือง

ชีวอ๊อพบว่าเปียนหนานขับรถได้นิ่งมาก อีกอย่างตอนขับรถเปียนหนานความอดทนค่อนข้างดี ไม่รีบไม่ร้อน ทำให้เขาค่อนข้างประหลาดใจ

ระยะทางที่ปั่นจักรยานจนเกือบตายเมื่อคราวก่อน วันนี้ขับรถไม่นานเท่าไรก็ถึงซานเมืองแล้ว เปียนหนานตอบ ๆ พวงมาลัย “เป็นไงบ้าง”

“อืม ค่อนข้างดี อารมณ์รุนแรงพอขับรถก็ไม่เหลือแล้ว” ชิวอ๊อยิ้มพลางพยักหน้า

“ไร้สาระ” เปียนหนานจีปากสองสามที “ไม่มีใบขับขี่ยังกล้าอารมณ์รุนแรง ไม่ใช่ว่ารอให้คุณอาตำรวจมาจับหรือไง...”

ริมแม่น้ำค่อนข้างเงียบสงบ เปียนหนานมองไปรอบ ๆ ไม่รู้ว่าตาแก่ที่ขโมยกระเป๋าคราวที่แล้วจะตกข่มอยู่ข้าง ๆ อีกหรือเปล่า

“เต็นท์! เต็นท์!” พกกระโดดลงจากรถชีวเยียนก็เริ่มตะโกน

เปียนหนานกับชีวอ๊อของไปริมแม่น้ำ เปียนหนานเปิดกระเป๋าใส่เต็นท์ส่งให้ชีวเยียน “มาเร็ว นายมากางเต็นท์”

เต็นท์นี้เป็นเต็นท์อัตโนมัติ โยนออกไปก็กางออกเองแล้ว เปียนหนานคิดว่าเต็นท์แบบนี้ทำความสนุกหายไปในไม่ช้า แต่กลับเหมาะกับชีวเยียนเป็นอย่างดี ถ้าให้เขาไปกางเต็นท์เองคงไม่ได้แน่นอน เล่นอันนี้กำลังดี

ชีวเยียนมองดูเต็นท์ที่กางออกเองราวกับเล่นมายากล ตื่นเต้นสุด ๆ วอแวให้เปียนหนานเก็บเต็นท์แล้วโยนออกไปอีก

เปียนหนานช่วยเขาเก็บเต็นท์เป็นครั้งที่สี่ เขาโยนออกไปสักรอบถึงจะเล่นจนพอใจ

ยัดเต็นท์เข้ากับริมน้ำเรียบร้อยก็ปูแผ่นรองนอน ชิวอ๊อโยนขนมเข้าไปในเต็นท์ “เอาละ เราไปอยู่ในนั้นเถอะ”

“ครับ!” ชิวเยียนคลานเข้าไปพร้อมดึงประตูเต็นท์ขึ้น

เปียนหนานหยิบของทำบาร์บีคิวออกมาวางตั้งเรียบร้อย อยากเรียกชีวอ๊อมาทำด้วยกัน พอหันไปก็เห็นชีวอ๊ออดเลื้อยออกแล้ว

“นาย...” เปียนหนานมองแผ่นหลังเขา “ทำอะไรนะ”

“ว้ายน้ำลักแป็บก่อน” ชิวอ๊หันมา ถอดกางเกงพลางพูด “นายหิวแล้วหรอ จะกินตอนนี่เลย?”

“ก็ต้องเตรียมให้เรียบร้อยก่อนไม่ใช่หรือไง!” เปียนหนานเห็นเขาถอดกางเกงตัวนอกออกแล้ว กำลังจะเตรียมถอดกางเกงชั้นในอีก “นายเปลี่ยนกางเกงว้ายน้ำทั้งแบบนี้?”

“ไม่ต้องเตรียม” ชิวอ๊มองเขา หยิบกางเกงว้ายน้ำออกจากกระเป๋้อ้อมไปเปลี่ยนทางเดินท์ “เดี๋ยวว้ายเสร็จแล้วฉันให้นายกิน นายรอกินอย่างเดียวก็พอ”

“จริงหรอ” เดิมทีเปียนหนานก็ไม่อยากเตรียมของ พอได้ยินประโยคนี้ ก็ถอดเสื้อผ้าออกเช่นกันทันที “งั้นฉันก็ไปว้ายลักแป็บ”

“ตำหู้จื้อช่วยผมหาพลอยสีแดงนะ!” ชิวเยียนตะโกนออกมาจากในเดินท์ “เอาพลอยสีแดง!”

“ได้เลย!” เปียนหนานรับปาก หยิบกางเกงว้ายน้ำของตัวเองออกมาเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว

ชิวเยียนแค่พูดว่าพลอยสีแดงคำเดียว เปียนหนานไม่คิดอะไรมากก็รับปากไป สุดท้ายหาตรังริมแม่น้ำอยู่นาน ไม่เห็นพลอยสีแดงสักเม็ด

“เออร์เปาตั้งใจหัยเก้งจริงๆ” เปียนหนานค่อนข้างสนใจ

“ถ้าริมฝั่งมีหินสวยๆ หน่อย ก็โดนคนเก็บไปหมดแล้ว” ชิวอ๊กระโดดลงไปแม่น้ำ ว้ายสองสามทีก็ไปถึงกลางแม่น้ำ “นายดำน้ำเป็นแล้วไม่ใช่หรือไง”

“...ฉันรู้สึกเหมือนจะลืมนิดไปแล้ว” เปียนหนานลังเลครู่หนึ่ง จากนั้นก็กระโดดลงน้ำ คิดไปคิดมาก็เสริมอีกประโยค “นายอย่าแกลังฉันนะเว้ย!”

ชิวอ๊ไม่สนใจเขา ดำน้ำลงไป ไม่กี่วินาทีให้หลังเขาก็โผล่ขึ้นมาบนผิวน้ำ ในมือถือก้อนหินลายสีแดงไว้ “พลอยสีแดง”

“เอว่” เปียนหนานรับว้ายพร้อมกระโดดโถมตัวไป

ตอนที่ยื่นมือออกไปกำลังจะรับก้อนหินมา ชิวอ๊กลับโยนหินลงไปในแม่น้ำเหมือนเดิม

“เฮ้ย! นายตั้งใจใช่ไหม!” เปียนหนานตะโกน

“ก่อนหน้านี้มีลาย” ชิวอ๊วกน้ำใส่หน้าเขา “เออร์เปาจะเอาสีแดง ตอนที่มา ก่อนหน้านี้เคยเห็นอยู่”

“ไอ้เวร” เป็นหนานขบฟัน ตั้งสติสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ ระวังอารมณ์ แล้วด่าลงไป

ชิวเยียนเป็นคนสอนเขาดำน้ำ สอนไม่จริงจิงเท่าไร เป็นหนานก็เรียน ได้ไม่ดีเท่าไร หลังด่าลงไปเขาก็พยายามว่ายไปยังพื้นแม่น้ำ

ร่างกายมิดน้ำลงไปไม่น้อยในทันใด แต่กลับโผล่ขึ้นมาเหนือน้ำ จากนั้นก็โง่กันแบบนี้ ไม่มีอะไรต่อแล้ว

เป็นหนานรู้สึกตัวเองเหมือนกบ ตีน้ำไปสองที แต่ตีได้แค่อากาศ เขาก็ลอยขึ้นไปบนผิวน้ำด้วยแล้ว

เขาค่อนข้างท่อเหี่ยว ลองตีน้ำดูอีกสองทีอย่างเอื่อยเฉื่อย สุดท้ายก็นอนลอยคออยู่ในน้ำไม่ขยับแล้ว

ข้างตัวมีคลื่นน้ำพัดผ่าน เขาหันหน้าไปดู ชิวอ๊วลงไปได้น้ำราวกับ ปลาตัวหนึ่ง

แสงอาทิตย์หักเหเป็นจุดสีต่าง ๆ บนผิวน้ำกระทบลงบนผิวขาว ๆ ของเขา เป็นหนานจ้องเขา เขาของชิวอ๊วเหยียดตรง ตอนตีน้ำก็มีผลกำลัง แค่สองทีก็คลำก้อนหินที่พื้นใต้น้ำได้แล้ว

เป็นหนานลองเหยียดขาตรงตีน้ำดูบ้างสองที

ดีมาก ที่แรกยังลอยคอในน้ำได้ แต่พอตีน้ำสองทีนี้เสร็จ เขาก็ลอย ขึ้นมาบนผิวน้ำแล้ว

ก่อนหน้านี้ยังกลัวจมลงไปด้านล่าง ส่วนตอนนี้ก็คือ แม่ไม่ต้องกลัว ผลลอยไม่ขึ้นอีกแล้ว...

เป็นหนานสุดหายใจอีกรอบ พุ่งตัวลงไปในน้ำอย่างแรง จากนั้น ก็ออกแรงว่ายสองที

ชิวอ๊วอยู่ที่พื้นแม่น้ำ ถือหินก้อนใหญ่ ๆ มองเขา

เป็นหนานเห็นเขาชี้ที่ปากตัวเอง จากนั้นปล่อยฟองอากาศเล็ก ๆ ออกมาทางปาก

ฟองอากาศลอยผ่านหน้าชิวอ๊วขึ้นไปด้านบน พร้อมกับลำแสงเล็ก ๆ

เปียนหนานจ้องมองเขา ชิวอี้ที่อยู่ใต้น้ำมักจะมีความมดงตามอย่างแปลก
ประหลาดเสมอ บอกไม่ถูกว่าเป็นเพราะการหักเหของแสงอาทิตย์หรือเป็น
เพราะคลื่นน้ำที่ทำให้คนค่อนข้างวิงเวียน

ต้องคายลมในท้องออกมา เปียนหนานตั้งสติ ค่อยๆ ผ่อนอากาศ
ที่สูดเข้ามาออกไป

ครั้งนี้ตอนที่ว่ายลงไปใต้น้ำ ในที่สุดร่างกายก็จมลงไปด้วยบังแล้ว

ชิวอี้ยื่นแขนออกมา บอกเป็นนัยให้เขาจับมือตัวเองไว้

เปียนหนานคายอากาศออกมาทีละน้อยพลางยื่นมือไปจับมือของชิวอี้ไว้

ชิวอี้ลากเขาลงมาถึงพื้นแม่น้ำ

พื้นแม่น้ำมีกอหญ้าขึ้นอยู่บ้าง เปียนหนานจับหนึ่งในกอเหล่านั้นไว้
ในที่สุดก็ทำให้ตัวเองอยู่ใต้น้ำได้

น้ำค่อนข้างนิ่ง เขาหมุนตัวเปลี่ยนทิศทางการกระแสน้ำ ยื่นเผชิญหน้า
กับชิวอี้พอดีบพอดี

ชิวอี้ยัมพลางยกนิ้วโป้งให้เขา

เขาก็ยังพนัให้อีกฝ่าย

ถ้าแค่การกลืนหายใจอย่างเดียว เปียนหนานคิดว่าตัวเองคงกลืนได้
ไม่นานเท่าไร แต่ตอนที่ตัวจมอยู่ในแม่น้ำ ความรู้สึกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง
เสียงสายน้ำเต๋ยวตังเต๋ยวเบา เต๋ยวไกลเต๋ยวไกล สีและลักษณะของคลื่นน้ำ
ที่คาดเดาไม่ได้ลึกลับ

โลกใต้น้ำอันชัดเจนทำให้คนรู้สึกวิงเวียนและแปลกใหม่ ดึงดูดความ
สนใจไป

ชิวอี้ก้มหน้าหาก้อนหินสีแดงใต้น้ำ ผ่านไปพักใหญ่ถึงจะเป่าฟองอากาศ
เล็ก ๆ ออกมา

บางครั้งจะมีฟองน้อย ๆ หยดลงบนผมที่ลอยขึ้นของเขาชั่วคราว ไม่ก็
ลอยผ่านขนตาของเขาในตอนที่ยกหน้าขึ้น ฟองอากาศที่โดนตีจนแตกกระจาย
จนเป็นฟองน้อย ๆ นับไม่ถ้วนลอยขึ้นไปด้านบน

เปียนหนานมองอย่างใจลอย

ชิวอี้เจอก้อนหินที่เป็นสีแดงครึ่งหนึ่ง โบกไปมาด้านหน้าเขา จากนั้น

ขึ้นวไปบนผิวแม่น้ำ บอกเป็นนัยให้เปียนหนานขึ้นไปหายใจ

นัยน์ตาสีทองอ่อน ๆ ของชีวิตผู้มีชีวิตชีวาอย่างยิ่งในน้ำ ตอนที่ผม
หน้าม้าปิดตาแล้วโดนสายน้ำพัดออกไป ทำให้เปียนหนานรู้สึกทึ่งว่าหัวใจเต้น
เร็วขึ้น

เขาจับมือของชีวิตไว้ ตอนที่ชีวิตพาเขาขึ้นไปหายใจ เขาอาศัยแรงขยับ
เข้าไปใกล้

ริมฝีปากของเขากดลงบนริมฝีปากของชีวิตเพียงชั่วครู่
สายน้ำโดนเบียดออกไปเบา ๆ สัมผัสอ่อนนุ่มของริมฝีปากชีวิตเข้ามา
แทนที่

เปียนหนานล้าล้าอย่างรุนแรง

ความรู้สึกปวดเสากับหายใจไม่ออกประเดประดังเข้ามาพร้อมกัน
จะตาย

มือหนึ่งของชีวิตจับที่ทางเกวียนน้ำเขา อีกมือหนึ่งประกอองคางเขา
ออกแรงดันน้ำสองสามที ดันเขาขึ้นไปบนผิวน้ำ

พอเปียนหนานโผล่พ้นน้ำขึ้นมา เพิ่งจะหายใจเข้าได้ครึ่งหนึ่งก็โผล่ออกมา
อีกพักใหญ่ เดิมทีในบ่อตึกมีอากาศอยู่ไม่เท่าไร พอไ้ก็รู้สึกว่ามีอากาศ
ออกมาแล้ว ความรู้สึกที่มีแต่อากาศออกไม่มีอากาศเข้า ตายซะยังดีกว่า
มีชีวิตอยู่อีก

ชีวิตลากเขาขึ้นฝั่ง โยนลงริมแม่น้ำ ลูบหลังเขาไม่หยุด

ในที่สุดเปียนหนานก็หอบหายใจเอาอากาศเข้าไปได้แล้ว รู้สึกดีขึ้นมา
บ้าง

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ!” ชีวิตเยียนคลานออกมาจากเตินท์ ปากเต็ม
ไปด้วยคุกกี้ ร้องไปด้วยสำรวจไปด้วยอย่างร้อใจ “ตัวหนูจื่อล้าล้าหรือ!”

“ฉัน...นอนเบ๊บ...” เปียนหนานคลานไปทางเตินท์ ก้อนหินที่โดนแดด
แผดเผาจนร้อนระอุบนริมฝั่งนาบจนท้องของเขาจะไหม้แล้ว ทรมาน

“ไม่เป็นไร เหมือนเราตอนเด็กนั่นแหละ” ชีวิตยิ้มพลางลูบหัวชีวิตเยียน

“เรารวายน้าไหม ให้ตัวหนูจื่อนอนเบ๊บหนึ่ง”

“ครับ” ชีวิตเยียนเห็นเปียนหนานคลานเข้าไปในเตินท์ เขาถอดเสื้อ

ถอดกางเกง ไม่ได้สวมแม้แต่กางเกงว้ายน้ำก็วิ่งไปทางแม่น้ำแล้ว “ผมจะไปจับปลามาให้ตำหูลือ!”

เปียนหนานนอนในเต็นท์ทั้งที่ตัวเปียก ๆ หายใจเข้าออกเหือกใหญ่ ครูใหญ่ลมหายใจถึงจะค่อย ๆ สงบลง

“แม่ง...” เขาพาดแขนไว้บนหน้าผาก ถอนหายใจยาว ๆ “แม่ง...”

“จะลี้ยงน้ำมูกไหม” ชิวอี้โหม่ตัวเข้ามาในเต็นท์ โยนห่อทิชชูลงบนท้องเขา

“ลี้ยงอะไร น้ำเธอ” เปียนหนานนอนนิ่ง “ในมูกฉันไม่มีน้ำ แต่ในท้องเหมือนจะมีเยอะเลย”

“อ้าปาก” ชิวอี้หากกล่องลูกอมรสมินต์ออกมาจากกองขนม “กินนี้ เม็ดหนึ่งจะรู้สึกดีขึ้นหน่อย”

เปียนหนานมองลูกอมในมือชิวอี้แล้วอ้าปาก ชิวอี้วางลูกอมลงในปากเขา ความรู้สึกเย็นสดชื่นกระจายออกในโพรงปาก จุดที่ล้าล็กจนปวดแสบรู้สึกดีขึ้นไม่น้อย

“ดื่มน้ำไม่เก่งแล้วยังจะเล่นพิเรนทร์ในน้ำอีก” ชิวอี้หัวเราะพลางพุดอยู่ด้านข้าง

“ใครไม่เก่งกัน!” เปียนหนานเสียงดังขึ้นมาอย่างไม่ยินยอม ตะโกนเสริมก็คิดพักหนึ่ง นึกได้ว่าเรื่องหลักไม่ใช่เรื่องนี้ จึงขัดเขินสุด ๆ อย่างอธิบายไม่ได้ขึ้นมาทันที “ใครเล่นพิเรนทร์กัน!”

ชิวอี้ก็อมลูกอมรสมินต์ เก็บขนมไปไว้อีกทางแล้วนั่งลง

ในหัวเปียนหนานสับสนไปหมด เขาคิดว่าเรื่องที่ตัวเองทำก่อนล้าล็กน้ำ ดูแล้วไม่ค่อยชัดเจนเท่าไร หรืออาจพูดได้ว่า ก่อนที่มันจะชัดเจนเขาก็ล้าล็กน้ำแล้ว

แต่ความหมายของชิวอี้ชัดเจนยิ่งกว่า เขาสัมผัสได้แล้ว

ไร้สาระ

โดนคนจับแล้วสัมผัสไม่ได้แบบนี้ก็เป็นคนโง่แล้ว...

“นั่นนะ นั่นก็แค่...” เปียนหนานอยากอธิบาย แต่ช่วงนี้ตัวเองเป็นบ้า เป็นบอไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้งแล้ว จู่ ๆ ก็ไม่รู้ว่าจะเริ่มอธิบายจากตรงไหน “ฉันก็แค่จูบนายนิดเดียว”

“อืม” ชิวอี้รับคำ ปลายลิ้นกลิ้งลูกอมในปากไปมา ลูกอมกระทบฟันดังกุกกัก

“ฉันก็เคยจูบคนอื่น จูบบ่อยจะตายไป...” เป็นหนานพูดได้ครึ่งหนึ่งก็หยุดลง รู้สึกว่ายิงพุดยิงออกทะเล สุดท้ายเขาก็ลุกขึ้นนั่งอย่างโมโห ถลึงตาใส่ชิวอี้ “ฉันก็แค่จูบนายคนเดียว จะทำไมล่ะ!”

“ฉันก็ไม่ได้พูดว่าจะยิงนี่” ชิวอี้ดูค่อนข้างนิ่งสงบ ไม่ได้มองเขา แค่ก้มหน้ามองมือตัวเอง ตอนที่ลากเปียนหนานขึ้นฝั่ง นิ้วมือเผลอกระทบเข้ากับก้อนหิน

เปียนหนานจนปัญญาจะอธิบายความรู้สึกของตัวเองในตอนนี้ ทั้งๆที่เป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นต้องอธิบาย แค่ทำเป็นหยอกเล่นก็ผ่านไปได้แล้ว แต่ตัวเองกลับอธิบาย ทั้งยังยิงพุดยิงพลาด ไม่ว่าจะฟังยังไงก็รู้สึกว่าไอ้คนนี้มันบ้า

โดยเฉพาะท่าที่ไม่รีบร้อนไม่รู้สิกรู้สอะไรแบบนี้ของชิวอี้ ทำให้เขารู้สึกเสียหน้า

“นายไม่ว่ายน้ำแล้วเหรอ” ชิวอี้ถาม “พลอยสีแดงของเออร์เปายัง...”

“พลอยสีแดงบ้านปูนายสิ!” เปียนหนานพาดแผ่นรองนอน ถ้าไม่ใช่เพราะเออร์เปาจะเอาพลอยเวรนั้น ตัวเองจะต้องขายหน้าขนาดนี้ไหม เขาชี้หน้าชิวอี้ “เลิกพูดได้แล้ว!”

“พลอยสีแดง” ชิวอี้ยิ้มพลาญพูดซ้ำอีกรอบ

เปียนหนานถลึงตามองเขาไม่พูดอะไร สองวินาทีให้หลัง เปียนหนานโถมตัวไปด้านหน้า กดชิวอี้ล้มลงบนแผ่นรองนอน

กดลงไปบนริมฝีปากเขาแรงๆ

ชิวอี้ไม่ทันระวัง ไม่คิดว่าจู่ๆ เขาจะทำแบบนี้ ตอนที่อยากดิ้นลุกขึ้นนั่งทั้งตัวเปียนหนานก็กระอมอยู่บนตัวเขาแล้ว

ไม่ว่าจะเป็นเพราะสำลักน้ำแล้วขาดอกซิเจนหรือเปล่า ลมหายใจของทั้งคู่เต็มไปด้วยกลิ่นหอมของมินต์ทำให้เปียนหนานวิงเวียนเล็กน้อย

หลังปลายลิ้นของเขาสัมผัสเข้ากับริมฝีปากอ่อนนุ่มชุ่มชื้นของชิวอี้แล้วก็สอดเข้าไปจนชนเข้ากับฟันของชิวอี้อย่างควบคุมไม่ได้

รสมินต์จาว ๆ ในปากของชีวอ้อเลียแล้วรู้สึกดีมาก ปลายลิ้นของ
เปียนหนานดันเข้าไปในปากของเขาผ่านช่องว่างระหว่างฟัน

ปลายลิ้นของชีวอ้อไม่ได้หลบหลีก อาจเพราะยังไม่ทันตั้งตัว ปลายลิ้น
แตะกันเบา ๆ สัมผัสได้ถึงความอ่อนนุ่มชื้นแฉะ รวากับเปิดแหล่งจ่ายไฟ
ความรู้สึกละเอียดกระจายไปทั่วร่างทันที

เปียนหนานตระหนักได้ในตอนนี้เอง

เขาจูบชีวอ้อ!

หลังนั้นกันไป แขนของทั้งสองคนผลัดฝ่ายตรงข้ามแทบจะพร้อม ๆ กัน
เปียนหนานดึงตัวขึ้นมารวกับโดนกัด ไม่สนใจจะพูดแม้แต่ประโยค
เดียว ตะลึงตะลันพุ่งตัวออกไปจากเต็นท์

ชีวอ้อนอนนิ่ง ผ่านไปพักใหญ่ถึงจะขมวดคิ้วใช้มือแตะริมฝีปากตัวเอง

เขาตั้งสติพักหนึ่ง ชันขาข้างหนึ่งขึ้น ดึงกางเกงว้ายน้ำเบา ๆ

“ต้าหูจื่อ...” ชิวเยี่ยนยังคงเล่นน้ำอยู่ในแม่น้ำ พอเห็นเปียนหนาน
วิ่งออกมาทิศโกนเรียก แต่เปียนหนานไม่ตอบรับ

ชีวอ้อลุกขึ้นนั่ง ตั้งสติอีกครั้งหนึ่งแล้วจึงโผล่หัวออกไปมองนอกเต็นท์
ไม่เห็นเงาของเปียนหนานแล้ว ไม่รู้ว่าวิ่งไปไหน

“พี่ครับ...” ชิวเยี่ยนตะโกนเรียกเขาอยู่ในน้ำ

“จับปลาได้หรือยัง” ชิวอ้อถาม

“ไม่ได้เลย ผมกำลังหาพลอย! ฟีดูลิ!” ชิวเยี่ยนลอยตัวในน้ำ

ชูก้อนหินสองสามก้อน “ตำหูลื้อไปไหนหรือครับ”

“ไม่รู้สิ ไปฉี่มั้ง” ชิวอี้้อออกมาจากเต็นท์ รอบ ๆ ไม่มีเงาของเปียนหนานสักนิด “เขาเดินไปทางไหน”

“ทางนั้น” ชิวเยี่ยนชี้ไปทางป่าลึก “พี่ก็จะไปหรือครับ เมื่อก็ผมฉี่ในน้ำไปแล้ว”

“...ฉี่ไปเถอะ” ชิวอี้้อี้อรองเท้าของเปียนหนานเดินไปทางป่า

เปียนหนานวิ่งไปไม่ไกลเท่าไร เขาไม่ได้ใส่รองเท้า วิ่งได้แค่ร้อยสองร้อยเมตรก็รู้สึกว่าการเดินที่มันเจ็บไปหมด ยังมีต้นหญ้ารกชัฏบาดขาเขาอีก

ตอนที่เสียงฝีเท้าของชิวอี้้อดังขึ้นจากด้านหลัง เขากำลังนั่งดูแผลเล็ก ๆ บนขาตัวเองที่โดนบาดอยู่บนก้อนหิน

พอได้ยินเสียงชิวอี้้อเดินมา เขาก็รู้สึกว่าการเดินของตัวเองขึ้นมานบนหน้าหมด แผลบนขาไม่มีเลือดให้ไหลแล้ว ไม่มีแม้แต่หน้าจะหันไปมอง

“ฉันคิดว่านายขับรถกลับไปแล้วละอีก” ชิวอี้้อ้มพลางพูด โยนรองเท้าลงข้างเขา

“ยังไม่ได้เอาถุงเท้ามาเลย” เปียนหนานเช็ดเศษหญ้าบนเท้ากับก้อนหิน สวมรองเท้า “อีกอย่างฉันไม่ได้ดูแลแต่ทิศทาง รถจอดอยู่ทางไหนฉันยังไม่รู้เลย...”

ชิวอี้้อยืนอยู่ด้านหลังเขา เปียนหนานกระอักกระอ่วนสุด ๆ ก้มหน้าเด็ดหญ้ามาเล่น ไม่พูดอะไรอีก

เงียบอยู่ครู่หนึ่งชิวอี้้อก็พูดขึ้น “ไปกินอะไรหน่อยเถอะ เดี่ยวอีกสักพักแอร์เป่าหิวแล้วก็จะอหิวจะเอาบาร์บีคิว”

“อ้อ” เปียนหนานโยนหญ้าทิ้ง ลุกขึ้น หันไปสบตาเข้ากับชิวอี้้อใบหน้าก็ร้อนวูบวาบขึ้นมาอีก พูดประหลาด ๆ ขึ้นมาว่า “ลูกอมมินต์ฉันไม่เหลือแล้ว...”

ชิวอี้้อลังเลชั่วครู่ กระแอมเบา ๆ “คือว่า...ฉันกินไปแล้ว”

เปียนหนานแทบจะโน้มตัวเอาหัวโขกกับก้อนหิน นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย!

ชีวอื่ก็ดูกระอักกระอ่วนพอกัน หันหลังเดินกลับไปทางเดิม

เปียนหนานก้มหน้าเดินตามหลังเขา เดินได้ไม่กี่ก้าวก็หยุดลง “เอ่อ ฉันไม่ได้ตั้งใจนะ ฉันไม่รู้ว่าเป็นอะไร...”

“อืม” ชิวอื่หันมามองเขาทีหนึ่ง “ฉันรู้”

“ฉันหมายความว่า ฉันไม่ได้อยาก...” เปียนหนานเกาหัว “เฮ้อ นายอย่าคิดว่าฉันโรคจิตก็พอ”

“ไม่ได้คิด” ชิวอื่หัวเราะ

“ไม่ได้คิดจริง ๆ?” เปียนหนานจืปาก “ถ้าคนอื่นมาทำแบบนี้กับฉันนะ ฉันต้องต่อยมันแน่นอน”

“ไม่ได้คิดจริง ๆ” ชิวอื่ยิ้ม “ปกตินายหน้าห่านจะตายไปไม่ใช่หรอ ทำไมตอนนี้ถึง...”

“ไม่เหมือนกันนี่นา ปกติฉันก็ไม่จับใครแถมยังสอต...ลั่น” เปียนหนานปัดมือ “เม่ง ปกติหน้าฉันก็ไม่ถือว่าห่านะไวย!”

“นายไม่รู้จักตัวเองสักนิดจริง ๆ” ชิวอื่หัวเราะพลางพูด

“ฉันรู้นะ” เปียนหนานชี้ตัวเอง “หน้าตาดี รูปร่างดี นิสัย...ก็ค่อนข้างดี แล้วยังทำอาหารตามเมนูคนโง่ได้ด้วย...”

ชิวอื่มองเขาหัวเราะไม่หยุดอยู่พักใหญ่ เปียนหนานคิดไปคิดมา “หัวเราะบ้านนายสิ เป็นเมนูคนขี้เกียจต่างหาก”

ตอนที่กลับมาถึงข้างเดินท์ ชิวเยี่ยนยังคงเล่นอยู่ในน้ำ ไม่รู้ว่หากิ่งไม้ขนาดเท่าแขนเขามาจากไหน พยายามจับกิ่งไม้ลอยในน้ำ แต่ไม่สำเร็จสักที

“ในอนาคตวิชาฟิสิกส์ของเออร์เปาน่าจะไม่ผ่านเกณท์” เปียนหนานตั้งเตาบาร์บีคิว วางถุงถ่านจุดลงในเตา

“ถุงนี้ใช่เนื้อวัวไหม” ชิวอื่เปิดถุงที่ใส่เนื้อออก เสียบเนื้อกับไม้

“ไม่รู้” เปียนหนานนั่งยอง ๆ ลงข้างเขา “ฉันรู้จักแค่ปิกโกกับมิตบอล”

ความกระอักกระอ่วนก่อนหน้าค่อย ๆ จางหายไป ท่าที่ปกติของชีวอื่ทำให้เปียนหนานโล่งใจ

ถึงจะไม่มีความรู้สึกกระอักกระอ่วนแล้ว แต่ในหัวของเปียนหนาน

ก็ยังสงสัยสนอยู่ตลอด ประเด็นคือยังไม่รู้ว่าตัวเองเป็นอะไรกันแน่

ชอบ...ชีวิต?

ไม่เสียใบมือเขาทะเลลุเลียบปีกโก๋แทงเข้าที่ฝ่ามือ เจ็บจนขามือสั่นเกือบจะโยนปีกโก๋ทิ้งแล้ว

เป็นไปได้ พอเขาคิดว่าผู้ชายสองคนอยู่ด้วยกันก็ชนลูกไปหมด
จึงเป็นเพราะอะไร

ตัวเองน่าจะผิดปกติหน่อย ๆ เพราะล้าล้า

บวกกับชีวิต...

แม้เรื่องนี้จะโทษแต่ชีวิตที่หน้าตาดีอย่างเดียวไม่ได้ แต่เหตุผลหลักน่าจะเป็นอย่างนี้ ไม่อย่างนั้นตอนปกติที่เขาเล่นกันกับวันเพย์ ทำไมไม่เคยคิดจะจูบวันเพย์เลยล่ะ!

เขียนหนานก้มหน้าเสียบปีกโก๋ไม่หยุด จากนั้นก็สั่งให้ชีวิตอาซอสบาร์บีคิว

“ผมก็จะทำด้วย!” ชีวิตยืนดิ่งกึ่งไม่วิ่งขึ้นฝั่ง “ผมก็จะเล่นด้วย...”

“อะ เราหาซอส” ชีวิตสั่งแปร่งให้เขา

“หาขนาดไหนครับ” ชีวิตยื่นมือหนึ่งชูไม้บาร์บีคิวมือหนึ่งชูแปรงหยดน้ำมันผมกับหยาดซอสบนแปรงแข่งกันหยดลงพื้น

“หาด้านละรอบก็พอ” เขียนหนานถือปีกโก๋ถูลงบนแปรง

“ได้เลยครับ!” ชีวิตยื่นเริ่มก้มหน้าหาซอสอย่างจริงจัง

การเข้าร่วมของชีวิตเขียนทำให้บรรยากาศผ่อนคลายลงมาก ในใจเขียนหนานยังคงครุ่นคิด แต่ก็ค่อย ๆ ออกทะเลไปเรื่อย ๆ

จูบนี้ของชีวิต ใช้จูบแรกไหม

น่าจะใช่

เขียนหนานคิดถึงจูบแรกของตัวเอง ถ้าแคริมผีปากตะกั้นไม่ถือว่าเป็นการจูบ มันเขาก็ต้องถือว่าเป็นจูบแรกด้วย?

เขาเคยตะกั้นปากกับแฟนสาวสักคนก่อนหน้านี้ครั้งหนึ่ง ไม่รู้สึกอะไรยังติดลิบปาล์มไปทั้งปากอีก

ไม่มีใจเต้นเร็ว ไม่มีความรู้สึกเหมือนเมอะอะไร

ยังสู้ที่จับชีวิตครั้งนี้ไม่ได้...

นี่แม่งกำลังคิดอะไรอยู่เนี่ย

“ฉันไปแช่น้ำแป๊บ” จู่ๆ เปียนหนานก็โยนของในมือลงบนถาด เด้งตัวขึ้น วิ่งไปทางแม่น้ำ “ร้อนจะตายแล้ว!”

“อย่าไปตรงกลาง!” ชีวิตตะโกนไล่หลังมา “ล้าล้าแล้วฉันจะไปช่วยนายขึ้นมาไม่ทัน!”

ล้าล้า?

นัยน์ตาแฝงความขบขันของชีวิตในกระแสน้ำลอยผ่านหน้าเขาไป

เท้าของเปียนหนานสะดุดเข้าให้ ทั้งตัวลุ่มคว่ำลงไปใต้น้ำ เขาสูดลมหายใจเข้าอย่างกลัดกลุ้ม ถือโอกาสดำลงไปเสียเลย

เขาค่อยๆ ผ่อนอากาศออกพลางจับหญ้าใต้น้ำ ว่ายไปยังพื้นแม่น้ำที่ลึกขึ้นหน่อย

พอถึงจุดที่หาพลอยก่อนหน้านั้นเขาถึงจะหยุดลง จับหญ้าน้ำลอยตัวอยู่ในน้ำ

มองฟองอากาศที่ตัวเองคายออกมาลอยขึ้นไปด้านบน

เปียนหนาน นายเป็นบ้าอะไรเนี่ย!

ตั้งแต่ดื่มเบียร์วันนั้นจนถึงตอนนี้ยังไม่หายดีอีก!

เป็นอะไรกันแน่

ข้างตัวมีคลื่นน้ำดันมา เปียนหนานหันไปมอง เห็นใบหน้าที่ของชีวิต ชีวิตว่ายน้ำมาถึงข้างตัวเขาอย่างรวดเร็ว จับแขนเขาไว้ แล้วดึงเขาขึ้นไปบนผิวน้ำ

“ทำอะไร” เปียนหนานลืมน้ำบนหน้า

“นายนะทำอะไร” ชีวิตขมวดคิ้ว “ฉันคิดว่านายโดนน้ำพัดไปแล้ว”

“ฉันฝึกดำน้ำอยู่...” เปียนหนานยิ้มกว้างอย่างชัดเจน

“กลืนหายใจนานนะ” ชีวิตลากเขาว่ายไปทางฝั่ง “เลิกฝึกได้แล้ว อาหารกินได้แล้ว เออร์เปาเรียกนาย นายไม่ได้ยินหรือไง”

“...ไม่” เปียนหนานมองไปบนฝั่ง ชีวิตเยียนกำลังถือปึกไถ่จับพลางมองมาทางนี้

เล่นน้ำไปขนาดนี้ เปียนหนานรู้สึกเหมือนตัวเองจะหิวแล้ว ตอนที่
ได้กลิ่นหอมที่ลอยมาจากเตาบาร์บีคิว ท้องเขาก็ร้องขึ้น

“อร่อยมากเลยครับ!” ชิวเยียนวิ่งมา ส่งปิกโกให้เขาชิ้นหนึ่ง “อร่อย
สุด ๆ เลย!”

“จริงเหรอ ฉันชิมหน่อย” เปียนหนานยิ้มพลางรับปิกโกมากัด “อืม!
อร่อย! ชิ้นนี้ขายเป็นคนทาซอสหรือเปล่าเนี่ย”

“ใช่ครับ ผมทาซอสปิกโกตั้งหลายชิ้นนะ!” ชิวเยียนตอบเสียงดัง
ด้วยดวงตาเป็นประกาย

“เก่งมาก! ฉันต้องกินหลายชิ้นหน่อยแล้ว” เปียนหนานกัดปิกโกหมด
ภายในสองคำ แล้วก็เดินไปหยิบมาอีกชิ้น

“นายกินเผ็ดได้หรือเปล่า” ชิวอี้ถามเขา ในมือถือขวดผงพริกกำลัง
จะโรย

“นิดเดียว นิดเดียว” ปกติเปียนหนานไม่ค่อยกินเผ็ด จ้องมือของ
ชิวอี้ กลัวเขาโรยเยอะเกินไป “ถ้าเผ็ดแบบน้ำพริกเผาเหล่กานมา ฉันกัดฟัน
กระเทียมหักก็พอจะทนได้”

“เหล่กานมานี้เผ็ดเหรอ” ชิวอี้มองเขา

“แม่! ฉันทำเองดีกว่า!” เปียนหนานรีบคว้าขวดผงพริกมาจากมือเขา
ใช้นิ้วเคาะขวดเบา ๆ ผงพริกโรยออกมาเล็กน้อย “ใช่ได้แล้ว เห็นไหมเนี่ย
ฉันกินแบบนี้”

“...ฉันนับจำนวนผงได้เลย” ชิวอี้ลองมอง

“ฉันทนได้แค่นี้” เปียนหนานกัดคำหนึ่ง “อร่อย”

ปกติชิวเยียนกินไม่เยอะเท่าไร แต่เพราะวันนี้บาร์บีคิวเป็นครั้งแรก
ด้านข้างยังมีเต็นท์อีก เขาตื่นเต้นจนไม่รู้จะตื่นเต้นยังไง ถือถาดมาใส่อาหาร
จนเต็มแล้วยังจะเข้าไปนั่งกินในเต็นท์ให้ได้

กินหมดก็วิ่งออกมาเอาอีกถาด แล้วเข้าไปนั่งในเต็นท์อีก วิ่งไปวิ่งมา
หลายรอบ ตอนที่มือหนึ่งถือถาดมือหนึ่งถือน้ำวิ่งไปมายังล้มเข้าให้อีก

“เป็นไงละ ร่วงลงพื้นหมดแล้ว” ชิวอี้มองเขา หัวเราะพลางพูด

“เฮ้ย ได้แผลตรงไหนหรือเปล่า” เปียนหนานตกใจ รีบวิ่งไปพุง

ชีวเยี่ยนขึ้นจากพื้น

“ไม่มีครับ เนื้อร่วงหมดแล้ว...” ชิวเยี่ยนนั่งยองๆ เก็บเนื้อใส่ถาดอย่างห่อเหี่ยว

“มีอีกนี่ไง” เปียนหนานเห็นเข้าเขาชูตจนถลอกก็ปวดใจขึ้นมาทันที “เจ็บไหมเนี่ย”

ชีวเยี่ยนก้มหน้ามองเข้าตัวเอง “ไม่เจ็บครับ...เนื้อผมร่วงหมดแล้ว!”

“โอ้ย เนื้อนายไม่ได้ร่วง” เปียนหนานบีบท้องเขา “เนื้อของนายอยู่ตรงนี้ไง แข็งแรงใช้ได้เลยนะเนี่ย”

ชีวเยี่ยนหัวเราะเสียงดัง หัวเราะเสร็จก็ก้มหน้าอีก “เนื้อ...เสียของเลยนะเนี่ย”

“ไม่เสียของ ตรงนี้ไม่ใช่บนถนนล็กหนอย ไม่สกปรก” เปียนหนานปลอบเขา หยิบถาดมา วางบาร์บีคิวกลับไปบนเตาย่างอีกครั้ง แล้วเปลี่ยนถาดส่งให้ชีวเยี่ยน “ให้พี่นายย่างอีกรอบก็ได้แล้ว”

ชีวอ๋เป่าเศษหญ้าบนบาร์บีคิวออก ทาซอสและเริ่มย่างใหม่ “นายกินหรือฉันกิน”

“คนละครึ่ง” เปียนหนานตัดสินใจกินเนื้อให้หมดเพื่อไม่ให้ชีวเยี่ยนรู้สึกท้อเสียของ แต่ตั้งแต่เลิกจนโตเขายังไม่เคยกินของที่ตกลงพื้นแล้วเก็บขึ้นมาเลย “นี่น่าจะไม่มีสิ่งสกปรกอะไรมั้ง”

“น่าจะไม่มี” ชิวอ๋ส่งเนื้อที่ย่างใหม่อีกรอบเสร็จแล้วให้เขา

“ที่นี่ไม่มีคนมา...” เปียนหนานกัดคำหนึ่ง กินไปไม่รู้สึกละไร

“ใครว่าไม่มีคนมา มีคนมาว่ายน้ำ ยังมีปล่อยควายด้วย ควายลงน้ำจากตรงนี้ทั้งนั้น...” ชิวอ๋มองเขา

“ไอ้เวร!” เปียนหนานด่าออกมา

ชีวอ๋หัวเราะ หยิบบาร์บีคิวขึ้นมากัดเช่นกัน “คุณชายใหญ่ ธาตุเบาจริง”

เปียนหนานก็หัวเราะตามไปด้วย ตอนที่เห็นรอยยิ้มของชีวอ๋จู่ๆ ก็รู้สึกพร่าเบลอ เขารีบหันหลังหนี หยิบกระบองไค้กามาตีมือสองอีกใหญ่

แม่ง! ไม่จบไม่สิ้น!

บ้ายนี้ชีวิตเย็นเล่นอย่างสนุกสนาน กินแล้วย่าง ย่างแล้วกิน กินเสร็จลงไป
ว่ายน้ำ เก็บก้อนหินวิ่งมาวางไว้ในเต็นท์ จากนั้นก็กินต่อ...

เล่นจนพ้ามืดแล้ว เขาถึงจะกำปิกโกนอนหลับไปในเต็นท์

“พระเจ้า” เปียนหนานเข้าเต็นท์ไปดู หยิบปิกโกออกมาจากมือเขา
จากนั้นนอนลงข้างชีวิตเย็น ถอนหายใจออกมายาวๆ “ในที่สุดก็หลับสักที”

“นายเหนื่อยแล้ว?” ชีวิตดับไฟ นั่งลงค่อยๆ เก็บของที่ยังกินไม่หมด
อยู่ด้านนอก

“ไม่รู้” เหนื่อยใจมากกว่า” เปียนหนานนอนหนุนแขน ดึงผ้าขนหนูมา
คลุมหลังชีวิตเย็น “ฉันซ่อมทั้งบ้ายยังไม่เหนื่อยเท่านี้ เออร์ป่านีพลังเหลือล้น
จริง ๆ”

“ใครให้ให้นายวิ่งไปมาเป็นเพื่อนเขาละ?” ชีวิตเก็บของเรียบร้อยแล้วหยิบ
ถุงขยะมาเก็บขยะบนพื้นใส่ลงไป “นายให้เขาเล่นคนเดียวก็พอ”

“นานๆ จะได้ออกมาที พี่เขาไม่สนใจเขา ตัวหุ้จก็ไม่น่าสนใจเขา แบบนั้น
ก็หมดสนุกนะสิ” เปียนหนานลูบผมชีวิตเย็น “มีน้องชายก็ดีนะ เออร์ปาดลก
จะตาย”

“ยกให้นาย” ชีวิตว่า “รีบเอาไปเลย”

เปียนหนานไม่พูดอะไร พลิกตัวไปมองชีวิตเย็น

ชีวิตเย็นนอนหลับสนิท แก้มบี้เข้ากับแผ่นรองนอน จมูกอยู่ไปหมด

เปียนหนานลูบไล้ปลายจมูกเขา ไม่รู้ว่าตอนเด็ก ๆ ชีวิตน่ารักแบบนี้
หรือเปล่า อย่างกับซาลาเปาไส้เนื้อ...

คิดถึงตรงนั้นเขาก็พลิกตัวดูตุลลุกขึ้นนั่งกะทันหัน ชีวิตโผล่เข้ามาในเต็นท์
ตอนนั้นพอดี อยากเก็บถุงขนมที่โยนไว้ในเต็นท์ออกไป

ทั้งสองคนเผชิญหน้ากัน เปียนหนานกำลังหงุดหงิด ไม่ว่าเรื่องอะไร
ตัวเองก็คิดถึงชีวิตไปหมด พอสบตากันแบบนี้ก็รู้สึกกระอักกระอ่วนสุด ๆ
รีบนอนกลับไปบนแผ่นรองนอนทันที

พอนอนลง บวกกับทำโน้มตัวของชีวิตก็กลับทำให้เขากระอักกระอ่วน
กว่าเดิมอีก ทำได้แค่ลุกขึ้นนั่งอีกครั้ง แล้วกระโดดออกจากเต็นท์ผ่านชีวิตไป
“ฉันเอาของพวกนี้ไปเก็บที่รถก่อน”

ชีวอ๊ไม่ซัยบ ได้ยื่นเบียนหนานถือของเดินออกไปแล้วถึงจะถอนหายใจเบาๆ เข้าไปเก็บถุงขนมออกมา

หลังเก็บของไปไว้ที่รถหมดแล้ว ชิวอ๊ก็อุ้มชิวเยี่ยนออกมาจากเต็นท์เบียนหนานเก็บเต็นท์ ไม่ได้มองไปทางชีวอ๊อีก เก็บเต็นท์เสร็จก็วิ่งเอาไปเก็บบนรถ

ชีวอ๊วางชิวเยี่ยนบนเบาะหลัง เปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ให้เขา ชิวเยี่ยนพลิกตัวนอนหลับอุตุต่อ

เบียนหนานนั่งบนเบาะคนขับ สตาร์ทรถ ชิวอ๊ให้การรอบประตุ “นายไม่เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วหรือ”

“...อ้อ” เบียนหนานนิ่งไป ดับเครื่อง ดึงเสื้อผ้าออกมาจากกระเป๋าท้องฟ้ามีดแล้ว เขาก็ไม่ได้หลับไปไหน เปลี่ยนเสื้อผ้าตรงข้างรถเลย

ชีวอ๊เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จก็ขึ้นรถ มองเขา “นาย...”

“หืม?” เบียนหนานไม่มองเขา สตาร์ทเครื่อง เลี้ยวรถพลาตตอบรับ

“ไม่มีอะไร ซับซ้าๆ หน่อย” ชิวอ๊พูด

“วางใจเถอะ” เบียนหนานยิ้ม

ทั้งสองคนเจียบตลอดทาง เบียนหนานเปิดเพลงฟังเบาๆ มีแต่จ๊วติดต่อกันเป็นลิบนาท เขาหันไปมองชีวอ๊ทีหนึ่ง “พอฉันรสนิยมดีมาเลยใช้ไหมละ”

“เพราะมาก” ชิวอ๊ยิ้มพลาตพูด

“ฟังอย่างอื่นบ้างแล้วกัน” เบียนหนานเปลี่ยนเป็นวิทยุ หวานไปมาอยู่นานก็ไม่เจอคลื่นที่เปิดเพลง “ไม่งั้นก็เปลี่ยนแผ่นซีดีไปเลย...”

เพ่งจะย่นมือออกไป ชิวอ๊ก็ติดเข้าที่หลังมือเขา “ฟังจ๊วนี้แหละ นายไม่ต้องเปลี่ยนแล้ว มองทาง”

“อ้อ” เบียนหนานชักมือกลับ

พอถึงหน้าปากซอย คนเลิกงานก็กลับมากันหมดแล้ว รถจอดเต็มทั้งสองข้างทาง ไม่ว่าจะจอดหรือไม่มีที่จอดรถก็เบียดเต็มไปหมด

“ฉันไม่เข้าไปแล้วกัน ของนายก็ถือกลับไปด้วย สองวันนี้ไม่ต้องซื้ออาหารแล้ว” เบียนหนานจอดรถบนถนนชั่วคราว

“อืม” ชิวอ๊เปิดประตุรถ กระโดดลงไป แล้วหันมาพูดอีกประโยค

“ขอบใจนะ”

“อะไรวะ” เปียนหนานไม่ทันฟัง

“ที่พาเออร์ไปออกไปวันนี้” ชิวอี้มองเขา “ขอบใจนะ”

“เกรงใจขนาดนี้ทำไม” เปียนหนานดูไถ่จุมก “ทำอย่างกับเพิ่งรู้จักกัน
เป็นวันแรกอย่างนั้นแหละ”

ชิวอี้ยิ้ม มือหนึ่งถือถุง อีกข้างอุ้มชิวเยียนขึ้นมา ปิดประตูรถ “ขับรถ
ช้า ๆ หน่อย”

“รู้แล้ว เต๋ียวฉั่นเซ็นรถกลับ” เปียนหนานว่า

เปียนหนานมองแผ่นหลังของชิวอี้หายลับไปในซอยถึงจะขับรถออกไป
เลี้ยวโค้งเข้าถนนที่เป็นทางกลับบ้าน

ประโยคที่คุ้นเคยดังออกมาจากลำโพงอีกครั้ง เปียนหนานยิ้มตาม
“ชีวิต้าแปตกลงมาจากฟ้า...แม่”

สิบนาทีให้หลัง เขาจอดรถไว้ที่จอดรถชั่วคราวข้างทาง คู้หาในกระเป๋า
ตัวเองอยู่นานถึงจะเจอซองบุหรี่ที่อยู่ลึกสุด

เขาลงจากรถ นั่งยอง ๆ ข้างทาง จุดบุหรี่คาบไว้ สูดที่หนึ่งลึกที่หนึ่ง
หลังสูดได้ห้าหกครั้ง เขาคิดว่าตัวเองไอจนปอดจะหลุดออกมาแล้ว
เขาดับบุหรีบนพื้นอย่างงุ่นง่านเล็กน้อย จ้องเส้นคู่กลางถนนอย่างใจลอย
ผ่านไปพักหนึ่งเขาก็ล้วงมือถือออกมา โทร.หาวันเพย นั่งไปสองวินาที
ก็ตัดสาย

คิดไปคิดมาก็โทร.ออกอีกรอบ แล้วก็ตัดสายอีกอย่างรวดเร็ว เก็บ
มือถือใส่กระเป๋าเหมือนเดิม

ไม่กี่นาทีต่อมา สายของวันเพยก็โทร.เข้า “แม่ นายเริ่มประหยัด
ค่าโทรศัพท์ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“มือถือนายดังเธอ” เปียนหนานงุนงง

“ไร้สาระ ก็ดังที่หนึ่ง ล้วงออกมาก็ตัดไปแล้ว ฉันคิดว่านายโทร.ผิด
ซะอีก เพิ่งจะเก็บลงไปก็ดังอีก...” วันเพยว่า “ทำไม คิดถึงฉันซะใหม่ล่ะ”

“ใช่ คิดถึงจนจะบ้า นายกลับเมื่อไหร่” เปียนหนานหัวเราะพลางถาม

“พรงนี้บ้ายถึงบ้าน อีกสองวันก็จะซ้อมแล้วไม่ใช่หรอ นายไปอยู่บ้านฉันสักสองสามวันก่อน แล้วพวกเรา ก็กลับหอพร้อมกัน?” วันเพยจัดแจงอย่างอารมณ์ดี

“รอประโยคนี้ของนายนี้แหละ” เปียนหนานรอการกลับไปอยู่โรงเรียนตลอด เดิมทียังไปกินข้าวไปอยู่บ้านชีวอได้ ตอนนี้อารมณ์ความรู้สึกเป็นแบบนี้แล้ว เขาไม่มีหน้าไปบ้านชีวออีก

“นายไม่เป็นไรใช่ไหม ทำไมฟังเสียงดูเนือยๆ” วันเพยถาม

“ฉันจะเป็นอะไรได้ นายรีบกลับมาเลี้ยงข้าวฉันเร็ว” เปียนหนานวางสาย เหม่อมองเส้นคู่กลางถนนต่อ

เปียนหนาน ออกจากบ้านแต่เช้าตรู่

เมื่อวานชีวเยียนเล่นไม่หยุดพัก เขาบอกชีวอู่ว่าวันนี้ให้ชีวเยียนพักผ่อน ไม่เล่นเทนนิสแล้ว แต่เขายังคงไปโรงเรียนในเวลาเดิม นั่งมองเด็กชั้นเรียน ภาคฤดูร้อนซ่อมอยู่ในสนาม

โค้ชพอใจกับการหาผู้ช่วยฟรีได้เป็นอย่างดี ให้เปียนหนานดูแลเหล่า เด็กน้อยซ่อมแทนเขาจนถึงเที่ยง

ตอนบ่ายเปียนหนานนั่งอยู่นอกรั้วตาข่ายข้างสนาม เขาหัวเราะยิงฟัน ใส่ตอนที่โค้ชเรียกเขาไปซ่อมด้วยอีกรอบ “ผมแค่ผ่านมาแะดู ยังไม่ทันได้ เข้าไปเลย”

“สัปดาห์หน้าพวกเธอก็ซ่อมกันแล้ว ยังไม่ขยับ ๆ ให้มันอุ่นเครื่องอีก!” โค้ชว่า

“ผมก็ร้อนอยู่ตลอดแหละ” เปียนหนานกระโดดย่ออยู่กับที่ เลิกเสียด ของตัวเองขึ้น “ดูสิครับ เป็นหยาดเหงื่อร้อน ๆ ทั้งนั้น”

“วันนี้เธอไม่ได้สอนชีวเยียนแล้วมาทำอะไรที่นี่” โค้ชมองเขาอย่างสนใจ

“ผมว่าง เดียวก็ไปแล้ว” เปียนหนานหัวเราะว่า

ประเด็นคือไม่มีที่ไป แล้วก็ไม่มีอะไรทำ

ปิดเทอมฤดูร้อนต้องซ่อม คนในห้องรีบออกไปเที่ยวช่วงนี้กันหมด คนที่ไม่ไปเที่ยวก็นัดกันไปร้านเน็ตไปเกมเซนเตอร์ทั้งวัน เปียนหนานไม่ค่อย อยากไป

โดดเดี่ยวรากับซอนไม้กลางทะเล

ตอนบ่ายสามโมงที่วันเพ็ญโทร.มาบอกว่าถึงบ้านแล้ว เปียนหนานถึงจะรู้สึกว่ในที่สดตัวเองก็มีพละกำลังขึ้นอีกครั้ง เขาวิ่งออกจากโรงเรียน เรียกแท็กซี่ตรงไปยังบ้านของวันเพ็ญ

ครอบครัววันเพ็ญเพิ่งจะถึงบ้าน ตอนเปียนหนานเคาะประตู พวกเขาเพิ่งเก็บของเสร็จ

“โอ๊ะ รู้แบบนี้ก็พาเปียนหนานไปด้วยแล้ว” แม่ของวันเพ็ญยิ้มขึ้นเมื่อเห็นเขา “เพิ่งเข้าบ้านมาก็มาเลย เป๊ะสุด ๆ”

“คุณป้า ผอมลงนะครับเนี่ย” หลังเปียนหนานทักทายพ่อของวันเพ็ญแล้วก็ไปที่ห้องของแม่วันเพ็ญ “เครียดจนท้องหายไปหมดแล้ว!”

“คีนี้อยากกินแป้งโรตีสีทอดไซ้ไหม” แม่ของวันเพ็ญตีเขาเบา ๆ

“สองสามวันนี้แล้วแต่คุณป้าเลยครับ ผมอยู่ที่นั่นแหละ” เปียนหนานหัวเราะพลางวิ่งเข้าห้องวันเพ็ญ

“อันนี้ฉันเลือกมาให้นายโดยเฉพาะ” วันเพ็ญยื่นกล่องให้เขา “แม่ฉันเอาไปปลูกเสกที่วัดด้วยนะเนี่ย”

“จี้หยกเธอ เอ้ย สวย!” เปียนหนานเปิดกล่องออก ด้านในมีจี้หยกทรงกลมวางอยู่ เขาเปิดประตูวิ่งไปยังห้องรับแขกพร้อมตะโกน “ขอบคุณครับคุณป้า!”

“พี่หนาน มาช่วยฉันดูหน่อย” วันเพ็ญนั่งลงบนเตียง หยิบกล่องเล็ก ๆ อีกล่องออกมา “อันนี้เอามาฝากสวี่หุ่ย นายคิดว่าเธอจะชอบไหม”

เปียนหนานจืปาก ขยับไปดูใกล้ ๆ เป็นหยกทรงเมล็ดถั่วเล็ก ๆ

“แม่ง ฉันชอบอันนี้” เปียนหนานจับ ๆ ลูบ ๆ

“ทำไมนายเป็นแบบนี้เนี่ย!” วันเพ็ญตลก “เมื่อก่อนนี่เอาไว้ให้ผู้หญิงใส่”

“มีเรื่องแบบนี้ด้วย? ฉันแค่คิดว่ามันน่ารักดี” เปียนหนานหยิบขึ้นมาดู “เธอต้องชอบแน่นอน สว ๆ ชอบแบบนี้กันทั้งนั้นไม่ใช่เธอ ที่สำคัญคือนายหอบกลับมาตั้งไกล”

“อืม!” วันเพ็ญเก็บกล่องเข้าที่ นอนลงบนเตียง “เดี๋ยวให้ตอนนัดเธอ

ออกมาฟุ้งนี้ แล้วพวกเราไปกินข้าวด้วยกัน”

“ได้” เปียนหนานพยักหน้า

“พี่หนาน” วันเพยนอนได้พักหนึ่งก็ใช้เท้าถีบๆ เขา “สองสามวันนี้นายทำอะไรบ้าง รู้สึกว่านายดูเหนื่อยๆ นะ เจอฉันแล้วก็ไม่ลากฉันออกไปเล่นเกม”

“ก็กลัวคุณเหนื่อยหน่อยไง” เปียนหนานไม่ค่อยมีกะจิตกะใจจริงๆ ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะว่างเกินไปหรือเป็นเพราะเรื่องเมื่อก่อน

“ไม่เหนื่อย” วันเพยหมุนแขนมองเขา “ลองว่ามาสิ เจอเรื่องอะไรมาหรือเปล่า”

“เปล่า” เปียนหนานพินิจหัวเตียง คิดอยู่นาน จู่ๆ ก็โถมตัวทับวันเพย ขยับไปจ้องหน้าเขาใกล้ๆ

“ทำไมเนี่ย” วันเพยนิ่งงัน ตาจ้องตากับเขา

“ฉันหล่อไหม” เปียนหนานถาม

“...หล่อ ถือว่าหล่อเลย” อีกพักหนึ่งวันเพยก็เสริมอีก “ແ່ງ ອະໄກ ທຳໃຫ້ນາຍສງສັຍໃນຄວາມຫຼ່ອເຫລາຂອງຕົວເອງ”

“อย่าพูดมาก นายมองหน้าฉัน” เปียนหนานชี้ตัวเอง “หล่อใช่ไหม อยากจูบสักทีไหม”

“อยากสิ” วันเพยกอดคอเขา ทำเป็นจูบบนหน้าเขาพร้อมเสียงจ๊ับปलอมๆ “ให้ฉันจูบจนพอใจเลย...”

“ช่างเหอะ” เปียนหนานถอนหายใจ กลับไปพินิจหัวเตียงเหมือนเดิม วันเพยน่าจะไม่มีทางเข้าใจความกลุ้มของเขา ตอนนี้เขาก็ไม่รู้จะพูดยังไง

“พี่หนาน นายเจอสาวที่...ไม่สนใจหน้าหล่อๆ ของนายหรือเปล่า” วันเพยครุ่นคิดพักหนึ่งแล้วถามขึ้น

“เปล่า” เปียนหนานตอบเสียงหม่นๆ

“งั้นเป็นอะไรล่ะ” วันเพยลุกขึ้นนั่ง

“ไม่รู้” เปียนหนานยังคงพูดด้วยเสียงหม่นหมอง “ฉันน่าจะเป็นโรค”

วันเพยตะลึง ตาโตมองเขาอยู่พักหนึ่ง อ้าปากครั้งแล้วครั้งเล่า สุดท้ายก็พูดขึ้น “โรค...อะไร”

“นายมีสมอไหมเนี่ย!” เปียนหนานถีบขาเขาเข้าให้

“แม่ง นายบอกว่านายเป็นโรค ฉันก็ถามนายได้แค่ว่าเป็นโรคอะไรไหม!” วันเพยกุมพาพร้อมตะโกน

เปียนหนานกำลังจะพูดว่ารีบเอาหู้ออกมาจากหัวนายให้หมด มือถือก็ตั้งขึ้น

เขาล้วงมือถือออกมา มองแวบหนึ่งแล้วจ้องหน้าจอนิ่ง
เป็นชีวิต

จู่ๆ เขาก็ไม่กล้ารับสายของชีวิต

“ชีวิต” วันเพยขยับมาดูหน้าจอมือถือเขา “รับสิ”

เปียนหนานยังคงนิ่ง

จนกระทั่งเสียงเรียกเข้าดับลง เขาถึงจะโล่งอก

“ทำไมไม่รับล่ะ นายสองคนทะเลาะกันหรือ ไม่ไยดีกันแล้ว?” วันเพยเดาไปเรื่อย “มันต๋อยนาย? ไม่ นายต๋อยมัน? หรือว่า...”

โทรศัพท์ที่ตั้งขึ้นอีกครั้ง ยังคงเป็นชีวิต

พอเห็นสายตาแปลกประหลาดของวันเพย เปียนหนานทนไม่ไหวจริง ๆ
สุดท้ายก็รับสาย

“หมายเลขที่ท่านเรียก...ไม่สามารถ...” เปียนหนานคิดว่าตัวเองน่าจะ
ป่วยจริง ๆ รับสายได้ก็พูดประโยคแบบนี้ แล้วยังพูดติด ๆ ขัด ๆ อีก

“ไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้” วันเพยบอกเขาอยู่ข้าง ๆ อย่างรวดเร็ว

“...ไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้” เปียนหนานพูด ทางนั้นชีวิตก็ไม่พูด
อะไร แต่ก็ไม่ได้วางสาย เขาจำต้องพูดต่อ “Sorry, The sub...sub...แฮ้อ
ข้างเหอะ มีอะไรไหม”

“The subscriber you dialed cannot be connected for the
moment, please redial later.” เสียงของชีวิตที่ตั้งขึ้น ภาษาอังกฤษพูด
ค่อนข้างเป๊ะ “จะพูดประโยคนี้ซ้ำไหม”

“...ไม่ใช่” เปียนหนานตอบ

ชีวิตหัวเราะ “เออร์เปาอยากกินทาร์ตไข่ ให้นันท้าเยอะๆ เพื่อนายด้วย
เย็นนี้นาย...”

“ฉันไม่ไปดีกว่า” เปียนหนานขัดคำพูดของชีวิตอย่างรวดเร็ว “ฉันอยู่

บ้านวันเพ็ญนะ”

“แบบนี้เอง ก็ได้” ชิวอี้ก็ไม่พูดอะไรมากอีก วางสายไป

ชิวเยี่ยนเหงงหน้ามองชิวอี้คุยโทรศัพท์อยู่ตลอด พอวางสาย เขาก็รีบดึงเสื้อของชิวอี้อย่างกระตือรือร้น “ต้าหูจื่อจะมาเมื่อไหร่ครับ”

“วันนี้เขาไม่มา อยู่บ้านเพื่อนนะ” ชิวอี้ลูบหัวเขา “เราจะไปซื้อแบ่งทาร์ตกับฟี่ไหม”

“ไม่มาเหอครับ” ชิวเยี่ยนผิดหวังเล็กน้อย “เขาไม่มากินทาร์ตใช่ไหม”

“เขามากินคราวหน้าไง” ชิวอี้เปลี่ยนรื่องเท้า “ไม่มันฝรั่งนี่เข้าฟี่ทำอีกหลาย ๆ ชิ้น ตอนเราไปเล่นเทนนิสก็เอาไปให้เขาด้วย”

“ได้ครับ!” ชิวเยี่ยนพยักหน้า

ชิวเยี่ยนไม่ได้ไปซื้อแบ่งทาร์ตกับเขา เทียบกับฟี่ชายที่ไม่ชอบหยอกเขา และไม่มีผลกำลังเหลือไปเล่นเป็นเพื่อนเขา ชิวเยี่ยนน่าจะชอบอยู่กับเปียนหนานมากกว่า

ชิวอี้ไปซื้อของที่ต้องใช้ในการทำทาร์ตไข้กลับมาบ้าน ชิวเยี่ยนกำลังนั่งเล่นรบบังคับอยู่ที่ลานบ้าน บังคับรถวนรอบบัมเบิ้ลบีที่เป็นหนานซื้อให้

“ฝรั่งนี้ฟี่เสี่ยวเทาจะกลับมา เดี่ยวพาเราออกไปเล่นเกมดีไหม” ชิวอี้ถามเขา

“เล่นกับฟี่เสี่ยวเทาไม่สนุก” ชิวเยี่ยนจ้องรถ “เล่นกับต้าหูจื่อสนุก”

ชิวอี้ตลก เชนเทา ก็พอ ๆ กับเขา ถ้าเทียบกับเปียนหนานก็จะดูเคร่งขรึมกว่าหน่อย ที่ชิวเยี่ยนชอบเปียนหนานขนาดนี้น่าจะเป็นเพราะเปียนหนาน... เด็กน้อย?

ไม่ มีจิตใจเหมือนเด็กมั้ง มีความอดทนต่อเด็กมากกว่าเขากับเชนเทาเยอะ

แค่หลังจากนี้เปียนหนานน่าจะมาเล่นเป็นเพื่อนแอร์เป่าที่บ้านเขาไม่บ่อยแล้ว

ชิวอี้เข้าครัว เทนมกับน้ำตาลลงหม้อ วางหม้อบนเตาค่อย ๆ คน รอจนน้ำตาลละลาย

คนได้ครู่หนึ่งเขาก็ลองชิม ชิวเยี่ยนชอบอาหารรสหวาน ยิ่งหวานยิ่งดี แต่เขาไม่ได้ใส่น้ำตาลเยอะจนเกินไป ใส่ถึงแค่จุดสูงสุดของความหวานที่ตัวเองยอมรับได้

น้ำตาลละลายแล้วเขาก็พักหม้อไว้ด้านข้าง หันไปหยิบแป้งเตรียมร่อนลงหม้อ

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะได้รับผลกระทบจากท่าทีแปลกประหลาดของเบี่ยนหนานหรือเปล่า เขาจิตใจไม่ค่อยอยู่กับตัว เพิ่งจะร่อนแป้งไปได้นิดหน่อย ไฟที่ไหม้ขึ้นมาได้ตะแกรงก็ทำให้เขาตกใจไปหมด ถอยออกมาดูถึงเห็นว่าตัวเองร่อนแป้งใส่เตาแล้ว ไฟก็ยังไม่ดับ

เขาเดินไปปิดไฟ ร่อนแป้งลงหม้อ ตอนใส่ไข่แดงก็เกือบใส่ลงไปในเตาอีกรอบ

เขาลืมปาก วางของในมือลง แท้เตาถอนหายใจยาว พอค่อยๆ ถอนหายใจแล้วถึงจะหยิบตะกร้อมือคนในหม้อต่อ

“พี่ครับ” ชิวเยี่ยนวิ่งเข้ามาในครัว “เสร็จหรือยังครับ”

“...เพิ่งจะทำได้นิดเดียวเอง ยังไม่ได้อบเลย” ชิวอี้หัวเราะ

“พี่อย่าลืมหือเพื่อพรงนี้เข้าด้วยนะ เอาไปให้ต้าหู่จื่อ” ชิวเยี่ยนเตือนเขาด้วยสีหน้าจริงจัง

“อืม จำไว้แล้ว” ชิวอี้พยักหน้า

“พี่ครับ” ชิวเยี่ยนนั่งลงบนเก้าอี้เล็ก ๆ ข้างประตูห้องครัว “อาทิတ်ยหน้าต้าหู่จื่อก็จะเริ่มซ่อมแล้ว”

“อืม” ชิวอี้เรียงแป้งทาร์ตลงในถาดอบ

“เขาเริ่มซ่อม ผมก็เล่นเทนนิสกับเขาไม่ได้แล้ว” ชิวเยี่ยนหม่นหมองเล็กน้อย

“ถ้าเราชอบเล่นจริง ๆ พี่จะจ่ายเงินให้เราไปซ่อมกับพวกเด็กชั้นเรียนภาคฤดูร้อน” ชิวอี้ว่า

“ไม่เอา ค่าเรียนแพงจะตาย รอต้าหู่จื่อมีเวลาว่างสอนผมก็ได้” ชิวเยี่ยนมองเขา “ตอนเขาซ่อมผมไปดูได้ไหมครับ”

“ตอนเขาซ่อมไม่มีเวลาดูแลเรา” ชิวอี้เทครีมนมที่ผสมเรียบร้อยแล้ว

ลงในแป้งทาร์ต

“ผมแค่ดูอยู่ข้างๆ เอง ไม่ต้องให้เขามาดูแลผมสักหน่อย” ชิวเยียนว่า
ชิวอี้เงียบไปพักหนึ่ง วางทาร์ตไขลงในเตาอบแล้วถึงพูด “แล้วแต่เรา
เลย”

เขียนหนานกับวันเพยนั่งยอง ๆ อยู่ที่ป้ายรถประจำทาง วันนี้อันชีวอี้ไม่มีเวลา
มาส่งชิวเยียน เจ้าเด็กน้อยนั่งรถประจำทางมาเอง

ตอนที่เห็นชิวเยียนถือกล่องข้าวลงมาจากรถประจำทาง เขียนหนาน
วิ่งไปพักหนึ่ง “พกกกล่องเบนโตะมาด้วยเหอเนี่ย”

“ทาร์ตไข!” ชิวเยียนชุกกล่องข้าวขึ้น “พี่ผมทำเข้านี้...สวัสดีครับ
พี่วันเพย”

“อ้อ หวัดดี ๆ ๆ” วันเพยลูบหัวเขา “เออร์เป้าความจำใช้ได้เลยนะเนี่ย
พี่ไปครั้งเดียวก็จำชื่อพี่ได้แล้ว กินช็อกโกแลตไหม เตียวพี่ไปซื้อให้!”

เขียนหนานรับกล่องข้าวมา พอเปิดออกกลิ่นหอมฉุยก็ลอยออกมาทันที
เขามองทาร์ตไขหกชิ้นร้อน ๆ ที่เรียงกันเป็นระเบียบอยู่ในกล่องข้าว ในใจ
มีความรู้สึกที่อธิบายไม่ถูกขึ้นมาทันที ทั้งยังรู้สึกใจเต้นระรัวแบบแปลก ๆ

“ชิวอี้เป็นคนทำเหอ” วันเพยยื่นมือมาหยิบไปชิ้นหนึ่ง กัดได้คำหนึ่ง
ก็ร้องออกมา “เฮ้ย อร่อยเลยนะเนี่ย!”

“ให้นายกินหรือยัง จู๋ ๆ นายก็หยิบไปเนี่ย!” เขียนหนานยังไม่ทันชื่นชม
จนพอใจ จู๋ ๆ ก็หายไปชิ้นหนึ่ง หนึ่งสองสาม หนึ่งสองไม่มีแล้ว หนึ่งสอง
หนึ่งสอง หนึ่งไม่มีแล้ว ดูแล้วขัดใจสุดๆ

“อร่อยจริง ๆ นายรีบลองชิม” วันเพยยัดทาร์ตไขเข้าปากจนหมด
“คิดไม่ถึงว่าชิวอี้ก็มีความเป็นแม่ศรีเรือนเหมือนกัน ผู้หญิงสมัยนี้มีไม่กี่คน
ที่ทำอาหารเก่ง”

เขียนหนานหยิบขึ้นมากัดคำหนึ่ง รสชาติหอมหวานนุ่มลิ้นทำให้เขา
หลับตาลง นั่งยอง ๆ พุดอุ๊อึ้กับชิวเยียน “ฝากไปบอกพี่นายด้วย อร่อย
มาก ๆ”

“ได้ครับ!” ชิวเยียนมองเขาอย่างพอกพอกใจ

“นายเอาไปกินชิ้นหนึ่ง ที่เหลือเอาไว้กินตอนพัก” เปียนหนานยื่นกล่องข้าวไปหน้าชีวเยียน

“ผมไม่กินแล้ว เมื่อวานผมกินไปสิบชิ้น พี่ไม่ให้ผมกินแล้ว” ชิวเยียนมองทาร์ทไซฟลงกลืนน้ำลาย

“สิบชิ้น?” เปียนหนานรีบปิดฝากล่องทันที “นายก็ไม่กลัวท้องเสียเลยเนอะ”

ขณะที่พาชีวเยียนเดินไปยังสนามกีฬาของโรงเรียน ชิวเยียนอารมณ์ดีสุดๆ กระโดดโลดเต้นไปมา

“ต้าหูจื่อ” เขาตึงมือของเปียนหนาน “พี่ผมทำขนมเกลียวแบ่งทอดเป็นด้วย ตอนที่พี่ไปบ้านผมเดี๋ยวให้เขาทอดให้กิน อร่อยมาก ๆ”

“ได้” เปียนหนานพยักหน้า

“พี่จะไปเมื่อไหร่เธอ” ชิวเยียนถามต่อทันที

เปียนหนานอ้าปากพูดอะไรไม่ออก วันเพยที่อยู่ข้าง ๆ เป็นคนตอบแทน “ถ้าพี่ไปจะได้กินไหม”

“ได้สิ แบ่งให้พี่ชิ้นหนึ่ง” ชิวเยียนว่า

“พี่ต้องกินสิบชิ้น” วันเพยร้องจี๊ ๆ “ชิ้นเดียวกินไม่อิ่ม”

“งั้นถ้าต้าหูจื่อกินไม่หมดจะให้พี่หมดเลย” ชิวเยียนครุ่นคิด

“ແມ່” วันเพยหัวเราะ ตบไหล่เปียนหนานไปที “นี่ไม่ใช่น้องชายของชีวอี้แล้ว นี่คือน้องชายแท้ ๆ ของเปียนหนาน!”

เปียนหนานหัวเราะอี ๆ ก่อนโน้มตัวจูบหน้าผากชีวเยียน

“พี่จะไปเมื่อไหร่เธอ” ชิวเยียนถามอีกรอบอย่างไม่ยอมแพ้

“คือว่า” เปียนหนานถูไถจมูก “อาทิตย์หน้าฉันต้องซ้อมแล้ว ยุงมาก ๆ ยังไม่รู้เลยว่าจะมีเวลาตอนไหน”

“งั้นก็ไปก่อนซ้อมสิครับ” ชิวเยียนความคิดแจ่มแจ้ง

“ก่อน...ก่อนซ้อมเธอ ธุระก็ค่อนข้างเยอะเลย...” เปียนหนานไม่รู้ว่าจะพูดยังไงแล้ว เขาไม่อยากเจอชีวอี้ ชัดเจน แล้วก็ไม่กล้าพอ แต่ก็ไม่ว่าว่าจะปฏิเสธชีวเยียนยังไง

“เออร์เปา” วันเพยพูดอยู่อีกฝั่ง “ปิดเทอมฤดูร้อนนี้พี่เรายุ่งมากเลย

ไซ้ใหม่”

“ไซ้ครับ” ชิวเยียนมองเขา

“ต้องออกไปทำงานอะไรนั่นทุกวันเลยไซ้ใหม่ ไม่ได้พักเลย?” วันเพยถามขึ้นอีก

“...ครับ” ชิวเยียนก้มหน้าลง

“ผ่านช่วงนี้ไปแล้วตัวหูก็ค่อยไปไง ทำแบ่งเกลียวทอดมันยุ่งยาก รอดตอนที่พี่เราไม่ยุ่งขนาดนั้นแล้วค่อยไปกินไหม” วันเพยถาม

“งั้นถ้าพี่ผมไม่ยุ่งแล้วผมค่อยบอกพี่?” ชิวเยียนสังเกตรูหนึ่งแล้วเงยหน้าถามเปียนหนาน

“ได้!” เปียนหนานรีบพยักหน้า

หลังชิวเยียนเริ่มเล่นเทนนิส เปียนหนานก็ซื้อน้ำสองขวด นั่งข้างสนามกับวันเพยดูเขา

“พี่หนาน” วันเพยตื้มน้ำอีกหนึ่ง “เราเป็นเพื่อนสนิทกันไหมเนี่ย”

“หืม?” เปียนหนานมองเขา “ต้องเป็นเพื่อนซี้อยู่แล้ว”

“งั้นก็เล่ามาสิ” วันเพยจิบปาก “นายกับชิวอี้เป็นอะไรกันแน่นะ”

เปียนหนานบีบขวดน้ำในมือ “ไม่...”

“หุบปาก” วันเพยขัดคำพูดเขา “ฉันไม่ได้ไปซะทุกอย่าง คิดว่าฉันดูไม่ออกจริง ๆ เหรอ ปกติเออร์เป้าให้นายไปบ้านเขา นายรีบเหี้ยมบวกล้อไฟไปเลย แต่วันนี้กลับหาเหตุผลไม่ไป จะต้องมีปัญหาอะไรกับชิวอี้แน่นอน พุดมาเถอะ ทะเลาะกันไซ้ใหม่ ฉันว่านะ ถึงจะสนิทกับชิวอี้ขนาดไหน แต่มันก็เป็นพวกอาชิวะ...”

“นายหุบปากเหอะ” เปียนหนานใช้ขวดเคาะหัววันเพย

วันเพยไม่สนใจเขา “นายไม่พุดฉันก็หุบไม่ลงหรอก ไม่ใช่แค่ปากที่หุบไม่ลง ตอนนอนตาฉันก็ปิดไม่ลง ตั้งแต่เมื่อวานจนถึงตอนนี้ นิสัยนี้ของนายฉันเห็นแล้วโคตรหงุดหงิด นายว่านาย...”

“ฉันจูบมันไป” เปียนหนานพุด

“ปกตินายก็ไม่ใช่คนที่...” วันเพยพุดรวดเดียว พุดได้ครึ่งหนึ่งเสียงก็

หลง ฟุ้งขึ้นสูงไปอีกแปดร้อยเมตร “นายว่าอะไรนะ”

เปียนหนานไม่พูดอะไร จ้องน้ำในมือ

เขาพูดประโยคนี้ออกมาก็เสียใจแล้ว ทั้งตัวร้อนราวกับโดนไฟเผา ร้อนจนเขาแทบจะทนไม่ไหว

“นายว่าอะไรนะ นายจูบใครไป” วันเพยจับไหล่ให้เขาหันมา จ้องเขาด้วยสีหน้าตะลึง “เรากำลังพูดถึงชีวิตใหม่ นายพูดไปถึงไหนเนี่ย”

“ก็พูดถึงมันนั่นแหละ” เปียนหนานกัดฟันพูด

“เชี่ย!” วันเพยดึงตัวบนเก้าอี้ แล้วก็ลัดเสียงตะโกนอีก “นายจูบชีวิต? จูบมันทำไม นายจูบมันแล้วมันก็ต่อนาย? แม่! ฉันก็เคยจูบนายนะ...”

“นายหยุดสักแป๊บ อย่าเพิ่งพูดอะไรได้ไหม” เปียนหนานนวดขมับมองเขา

วันเพยเงยบลงทันที แชนเท้าเข้า มองเด็กน้อยที่วิ่งไปวิ่งมาในสนาม

เปียนหนานบีบขวดในมือดังกรอบแกรบไม่หยุด

ผ่านไปพักใหญ่ วันเพยถึงหันหน้ามา เอ่ยถามเสียงเบา “ฉันรู้แล้ว นายจูบชีวิต จูบแบบที่จูบสาวใช่ไหม”

“อืม” เปียนหนานยกขวดน้ำขึ้นมาจ่อปาก ฟันขบเข้ากับปากขวดน้ำ “นายว่าฉันเป็นโรคหรือเปล่า”

“โรคอะไร” วันเพยถาม

“นายว่าไงล่ะ” เปียนหนานเหล่มองเขา

“ระ...รักร่วมเพศ?” วันเพยลังเลเล็กน้อย

เปียนหนานมือสั่น ปากขวดไถลออกจากฟัน กระแทกเข้ากับปากของเขาอย่างจัง เขากุมปากนิ้วหน้าตาออกมา “แม่!”

“จูบผู้ชายก็ไม่จำเป็นต้องชอบผู้ชายไหม” วันเพยก็บีบขวดดังกรอบแกรบ “จูบชีวิตก็ไม่จำเป็นต้องชอบชีวิตไหม”

“ฉันก็กำลังคิดเรื่องนี้” เปียนหนานจ้องเขา “นายพูดเบาๆ หน่อย”

“พี่หนาน! ฉันพูดเบาจนลมหายใจแทบจะสิ้นแล้ว” วันเพยขยับมาข้างหูเขา ใช้น้ำเสียงใกล้จะตายพูด “ฉันว่านะ...เฮ้ย ฉันใช้คำอุปมาไปหรือเปล่าเนี่ย”

“นายมีอะไรก็พูดทีเดียวให้จบก่อน” เปียนหนานพูด

“ฉันว่านายก็ไม่เคยชอบใครมาก่อน จะชอบชีวิตนี้ได้ยังไง ไซ้ไหม”
วันเพยครุ่นคิด “นายจูบทีเดียวก็ไม่ต้องเครียดขนาดนี้ไหม นายชอบมันไหม”
เปียนหนานนิ่งเงียบ

ชอบหรือ

ไม่ชอบหรือ

แต่เครียดจริง ๆ

ถือว่าเครียดเลย

เทียบกับเรื่องที่ตัวเอง ชอบผู้ชายหรือเปล่า ผู้ชายคนนี้เป็น
ชีวิตหรือเปล่า เป็นหนานกลับสนใจเรื่องที่ชอบหรือไม่ชอบมากกว่า

ไม่ว่าคนคนนั้นจะเป็นใคร เป็นผู้ชายหรือผู้หญิง สิ่งที่เขาอยากรู้ให้แน่ชัด
ที่สุดก็คือตัวเองชอบหรือไม่ชอบกันแน่

ในเรื่องนี้ เป็นหนานไม่มีความรู้สึกที่เอามาเปรียบเทียบได้ เขาเริ่ม
คบ ‘แฟนสาว’ ตั้งแต่สมัยประถม ถ้านับพวกที่เล่นเอาจริงด้วยก็มีลิปกว่าคน
ได้ แต่แรงจูงใจที่ทำให้คบกันก็มีอยู่ไม่ก็อย่าง สบาย คนอื่นๆ ทำตามคน
ส่วนมาก

เลิกรักกันแล้วไม่มีใครทำให้เขาเศร้าซึมสองวันได้สักคน คนเดียว
ที่อึ้งตึงนั่งกันอยู่พักหนึ่งก็มีแค่จางเสี่ยวหง แล้วยังเป็นเพราะจีบอยู่นาน
แต่ก็จีบไม่ติด

แต่ความอดทนก็มีเท่านั้น ใช้หมดแล้วก็หมดเลย หันหลังให้แล้ว
จะไม่มีความคิดอะไรอีก

ฉะนั้นเขาจึงไม่รู้ว่าตัวเองคิดยังไงกับชีวิตอีกกันแน่

ฉะนั้น...เรื่องนี้ต้องถามวันเพย

วันเพยต้องชอบสวีทหุ้ยจริง ๆ แน่นอน ชอบจนหอนปวี ๆ

“ชอบคนคนหนึ่งเป็นความรู้สึกแบบไหน” เป็นหนานถามวันเพย

“ก็ชอบครุ่นคิด...ชอบนึกถึง” วันเพยอธิบายได้ไม่ค่อยดี พุด ๆ
หยุด ๆ อยู่หนานก็ยังพุดไม่ชัดเจน “ตอนที่ไม่ได้อยู่ด้วยกันก็ชอบคิดว่าเธอ

กำลังทำอะไรอยู่ กินข้าวหรือยัง มีความสุขดีหรือเปล่า...”

“แม่” เปียนหนานไม่ค่อยพอใจกับคำตอบนี้ “ถ้าเป็นแบบที่นายพูด คนที่ฉันชอบก็เป็นเออร์เปาแล้ว”

“โอ๊ย มันไม่เหมือนกัน” วันเพยขี้ผม “แบบเออร์เปานะคือรักเด็กใหม่ ที่ฉันพูดนะคือ พอมีเรื่องอะไรก็นึกถึงเธอทันที ปิดเทอมแล้วฉันก็อยากตัวติดกับเธอทั้งวัน ออกไปเที่ยวหลายวันนี่ฉันก็คิดถึงแต่เธอ อยากโทรไปฟังเสียงเธออะไรแบบนี้...”

“ฉันปิดเทอมแล้วก็นึกถึงนายเป็นคนแรก ฉันต้องไปขอกินนอนที่บ้านนาย” เปียนหนานคิดว่าวันเพยยิ่งพูดยิ่งมัวซั่ว

“แม่” งั้นถ้าฉันไม่อยู่ล่ะ” วันเพยจนปัญญาสุด ๆ

“...ชีวิตอี” เปียนหนานนึกหน้า “นั่นเป็นเพราะว่าคนอื่นไม่ว่าง แล้วฉันก็ไม่อยากไปเล่นเกมด้วย...ไปอยู่บ้านมันสะดวกสุด”

“งั้นก่อนหน้านี้ที่ไม่ใช่ชีวิตอีล่ะ” วันเพยไล่ถาม

เปียนหนานอ้าปากพะงาบ ๆ พูดอะไรไม่ออก

อยากจะทำอะไรไปให้วันเพยจริง ๆ

การไล่ถามของวันเพยถือว่ามีระดับ ทำให้เปียนหนานตกสู่ห้วงความกระวนกระวายใจอันลึกลับภายในพริบตา

ก่อนจะสนิทกับชีวิตอี ชีวิตของเขาก็เป็นแบบนี้ ถ้าไปบ้านวันเพยไม่ได้ เขาก็จะไปร้านเน็ต ไปเกมเซนต์เตอร์ ไปเดินเตร่กับเพื่อน ๆ ในห้อง ยังมีนัดกินเลี้ยงกับทุกคนที่รู้จักและไม่รู้จัก ดูว่ามีสาวที่เข้าตาบ้างหรือเปล่า...

ตอนนี้กลายเป็นว่าเรื่องที่ทำงานเคยชินเมื่อก่อนน่าเบื่อขึ้นมา ไม่อยากเข้าร่วมแล้ว

สำหรับเขา สิ่งที่น่าสนใจกว่าก็คือ...ซุ้มมุงนั้ในลานบ้าน โต๊ะเล็ก ๆ ที่วางกาน้ำชา เออร์เปาที่วิ่งไปทั่ว ยังมี...

“เรื่องนี้ล่ะ” เปียนหนานลุกขึ้นยืน “ผิดปกติดิจจริง ๆ”

“หา?” วันเพยลุกขึ้นตาม

“ชอบคนคนหนึ่งก็จะชอบได้ง่ายดายขนาดนี้เลยหรอ” เปียนหนานร้องจิ “อย่างกับเล่นขายของก็ชอบเข้าแล้ว?”

“นายคิดว่าชอบใครสักคนต้องต่อยตีกันหรือไง” วันเพยยืนทำหน้ามัว อยู่ข้างๆ “ฮึบ! แบบนี้เหรือ”

“นายรักษาสีหุ่ยไว้ให้ดีแล้วกัน” เปียนหนานเหล่มองเขา “หายาก ที่จะมีสาวสวยๆ สักคนตามอดแบบเธอมาชอบนาย”

“แม่่ง วิชากระแนะกระเหนของนายก็ฝึกมาจากฉันนี่แหละ” วันเพย ถอนหายใจ

ทั้งสองคนคุยกันไม่ได้คำตอบอะไร

หลังซ้อมเสร็จ ส่งชีวเยียนกลับบ้านเรียบร้อย ทั้งสองไม่ได้นั่งรถกลับ แต่เดินตามถนนไปเรื่อย ๆ สองชั่วโมง คุยกันจนเปียนหนานหิวแล้วก็ยัง ไม่ได้ข้อสรุป

เปียนหนานไม่ยอมรับว่าเป็นความชอบ

วันเพยคิดว่าชอบใครสักคนไม่ยากแบบที่เขาคิด

แต่บางครั้งบางครั้งวันเพยก็ตั้งสติขึ้นมาได้ ยืนอยู่ฝั่งเปียนหนาน ปฏิเสธไปด้วยกันกับเขา

สุดท้ายเปียนหนานยังไม่ทันคิดตก วันเพยก็ทนไม่ไหวแล้ว นั่งยอง ๆ ลงข้างถนน ชีไปยังเปียนหนาน “พี่หนาน ฉันจะหาวิธีให้ วิธีสุดท้ายแล้ว”

“ว่ามา” เปียนหนานมองเขา

“ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ไม่ต้องเจอชีวอ๊ี้ แล้วก็ไม่ต้องติดต่อกัน ลอง ดูว่าตัวเองรู้สึกยังงั้นแน่” วันเพยกัดฟันอย่างเคียดแค้น “ดูว่าจะอดกลั้น จนตายเลยไหม”

เปียนหนานไม่พูดอะไร เอาแต่จ้องวันเพย

“ทำไม ไม่กล้า?” วันเพยลุกขึ้นยืนจ้องเขากลับ “กลัวว่าจะรู้ความจริง หรือจริง ๆ ทำใจไม่...”

“ได้” เปียนหนานพูด

เปียนหนานคิดว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องยากอะไรสำหรับตัวเอง เดียวก็เริ่ม ซ้อมแล้ว เขาต้องขลุ่ยตัวอยู่ในสนามทุกวัน อย่างว่าแต่ชีวอ๊ี้เลย ต่อให้เอา สาวสวยมาวางตรงหน้าเขา เขาก็อาจจะไม่มีเวลาไปสนใจ

แต่ตอนที่ปฏิบัติจริงกลับค่อนข้างต่างจากที่เขาคิดไว้

ถ้าชีวิตมีเวลาว่างก็จะส่งชีวะเยียนมาโรงเรียน

จักรยานสี่ขาคนนั้นเห็นได้แต่ไกล เปียนหนานนั่งอยู่หน้าประตูโรงเรียนจะมีความคาดหวังขึ้นมาอย่างแปลกประหลาดทุกครั้ง แต่ตอนที่รถของชีวะอืดหยุดลงตรงหน้าเขา เขาก็รู้สึกทำตัวไม่ถูกไปหมด

“ต้าหูจื่อ!” ชีวะเยียนกระโดดลงจากเบาะหลัง มาถูไหล่เปียนหนานแล้ววิ่งเข้าโรงเรียนไป

ชีวะเยียนคุ้นเคยกับภายในโรงเรียนแล้ว ไม่จำเป็นต้องให้เปียนหนานอยู่เป็นเพื่อนตลอด พอถึงสนามตัวเองก็จะไปเกาะเกาะโค้ช

“เอ่อ” เปียนหนานมองชีวะอืด “เดี๋ยวฉันก็เริ่มซ้อมแล้ว ไม่มีเวลาอยู่เป็นเพื่อนแอร์เป่า แต่ฉันบอกโค้ชไว้แล้ว เขาซ้อมด้วยกันกับเด็กชั้นเรียนภาคฤดูร้อนต่อได้”

“สะดวกหรือเปล่า” ชีวะอืดถามเขา

“ไม่เป็นไร ฉันสนิทกับโค้ช มีแอร์เป่าเพิ่มมาคนหนึ่งไม่กระทบอะไร” เปียนหนานขี้จุก เห็นชีวะอืดสวมกำไลที่เป็นชินอวี่ให้บนข้อมือ แท้จริง ๆ ด้วย เขาพูดขึ้นอย่างหาเรื่องคุย “ใส่แล้วหรือ”

“อืม” ชีวะอืดยิ้ม มองกำไลข้อมือ “เธอชอบถามว่าใส่หรือยัง ก็เลยใส่ซะเลย”

“...ดูดีมาก” เปียนหนานพยักหน้า “ฉันเข้าไปก่อนนะ”

“อืม” ชีวะอืดทำย่นพินคร่อมจักรยานไม่ขยับ

เปียนหนานนั่งอยู่สองวินาที จากนั้นก็หันหลังเข้าโรงเรียนไป

หลายวันถัดมา จนกระทั่งเปียนหนานเริ่มซ้อม ชีวะอืดไม่ได้มาส่งชีวะเยียนอีก ทุกครั้งจะเป็นชีวะเยียนโทร.มาหาเปียนหนานว่าตัวเองขึ้นรถประจำทางแล้ว เปียนหนานค่อยไปรับเขาที่ป้ายรถประจำทาง

ชีวะเยียนซ้อมเทนนิสอย่างสนุกสนานทุกวัน ถ้าว่างก็มาอวดให้เปียนหนานเล่นกับเขา ไม่พูดถึงเรื่องให้เปียนหนานไปเล่นที่บ้านอีก ไม่รู้ว่าเป็นเพราะคำพูดที่ว่าทำงานหนักต้องให้เขาพักบ้างของวันเพย์มีประโยชน์ขึ้นมา

หรือเปล่า

เปียนหนานรู้สึกโหวงๆ เล็กน้อย อยู่บ้านวันเพย ถ้าว่างก็ตีป้อมกันสองคน ตีเสิร์ฟก็เล่นไพ่พิชิตแลนด์ลอร์ดต่อ

“พี่หนาน” ตอนนอน วันเพยนอนบนเตียงสะกิดเขาเบาๆ “หลับหรือยัง”

“ไม่ได้กินยานอนหลับสักหน่อย เพิ่งนอนก็จะหลับเลย?” เปียนหนานจี้ปาก

“นายไม่ค่อยปกติจริง ๆ ด้วย นายรู้สึกได้ไหม” วันเพยถามเสียงเบา

“อืม” เปียนหนานไม่ได้หลบหลีก แม้เขาไม่อยากจะยอมรับ แต่หลายวันนี้เขาไม่เจอหน้าชีวิต ในใจโล่งทวิวๆ เหมือนไร้เรี่ยวแรงจริง ๆ

วันเพยถอนหายใจ ไม่พูดอะไร

“นายคิดว่าไง” เปียนหนานมองแสงจันทร์บนผนังในความมืด “ถ้าฉัน...”

“ฉันไม่คิดว่าไงทั้งนั้น” วันเพยตอบอย่างรวดเร็ว “ต่อให้นายจะชอบคนโง่...”

“ไอ้เวอร์ หุบปากเหอะ!” เปียนหนานหมดคำจะพูดจริง ๆ

“ฉันก็ไม่ว่าไง ฉันสนใจแค่นาย ไม่สนใจอย่างอื่น” วันเพยยื่นหยัดพูดจนจบ จากนั้นก็ปรบมือให้ตัวเอง “เซี่ย โคตรซึ้ง น้ำตาฉันจะไหลแล้วเนี่ย พี่หนาน นายไม่จูบฉันหน่อยเหอะ”

“จูบพุงนายนะสิ!” เปียนหนานตบท้องเขาไปที่

“ตอนนี้อยู่ไม่มีพุง” วันเพยพลิกตัวหันหลังให้เขา ตบๆ ที่ก้นตัวเอง “ก้นแทนได้ไหม”

“ไอ้โง่” เปียนหนานอดหัวเราะออกมาไม่ได้

“รู้ไหม ฉันคิดว่านายอาจจะชอบ...มันจริง ๆ...” วันเพยพลิกตัวกลับมาหันหน้าเข้าหาเขาอีก พูดเสียงเบา “ชอบคนคนหนึ่งนะ สมองจะไม่ค่อยดีเท่าไร ถ้าเป็นเมื่อก่อนนายไม่มีทางให้ฉันจับจุดเด่นใหญ่ขนาดนี้ได้แน่”

เปียนหนานหัวเราะจนแทบจะสำลัก ไหวไปด้วยถีบวันเพยไปด้วย “ไอ้โง่ รีบหุบปากเหอะ”

“จุตอ่อนๆ” วันเพยจี้ปาก หัวเราะรำตาม “จริงๆ ตอนที่ฉันเห็นคำนี้

ก็อ่านออกแล้ว แต่ตอนพูดชอบนึกถึงคำว่าแอ่น นายดูสิ ฉันเป็นแบบนี้ก็เพราะชอบสวี่หุ่ย สมองเล็กลงเรื่อย ๆ”

เปียนหนานยังคงหัวเราะ หยุดไม่ได้ ทั้งสองคนหัวเราะในความมืดมิด หัวเราะอยู่สองสามนาทีได้ เปียนหนานถึงจะถอนหายใจยาว “เฮ้อ...”

ถอนหายใจเสร็จ ทั้งคู่ก็เงยบลงพร้อมกัน

เปียนหนานยกแขนขึ้นมากดบนตา จู่ๆ เขาก็รู้สึกหวาดกลัว

“ฉันค่อนข้างกลัว” เขาว่า

“กลัวอะไร” วันเพยถาม

“ค่อนข้างวิตจริต ทำไมถึงเป็นแบบนี้” เปียนหนานพูดเสียงเบา

“มีอะไรวิตจริตกัน ก็แค่ชอบใครสักคนไม่ใช่หรือไง ชอบใครก็คือชอบเหมือนกันหมด” ความคิดของวันเพยเรียบง่ายว่องไว

“ถึงจะพูดแบบนี้ก็เถอะ ถ้าสวี่หุ่ยเป็นผู้ชาย...ช่างเหอะ อันนี้เทียบกันไม่ได้” เปียนหนานขมวดคิ้ว

“ถึงแม้ว่าสวี่หุ่ย...จะเป็นผู้ชาย แม่ง แบบนั้นต้องเป็นหนุ่มรูปงามแน่นอน” วันเพยออกทะเลไปอย่างรวดเร็ว “จะไปถ้าชีวิตเป็นผู้หญิงก็คงจะสวยมาก ๆ”

“ยอมนายเลย นายใจใหญ่จริง ๆ ของที่กินเข้าไปคงไม่ได้อยู่ในท้องละสิ” เปียนหนานสนใจสุดๆ

“ฉันจะทำยังไงได้ เรื่องนี้นายกลุ่มก็จะแก้ไขได้เหอะ อีกอย่างนายกลุ่มจนอิมครีม...เฮ้ย คำเปรียบเทียบ?” วันเพยลุกขึ้นนั่ง นิ้วจิ้มท้องเปียนหนาน “นายกลุ่มจนอิมครีม นายไม่รู้เลยว่า...”

“ใช่” เปียนหนานก็ลุกขึ้นนั่ง นี่เป็นสิ่งที่เขากลัดกลุ้มมากที่สุด “ถึงฉันจะชอบสวี่หุ่ย ถึงนะ ถึงฉันจะชอบมัน แล้วมันละ แม่ง นี่แม่งเรื่องอะไรกันเนี่ย!”

“นายจูบมันไปแล้วไม่ใช่เหอะ มันมีที่ทำยังไงล่ะ” วันเพยพยายามลองวิเคราะห์แทนเขา

“ไม่มีที่ทำยังไง” เปียนหนานจีปาก “น่าจะไม่ได้ดังตัว”

“จูบ...จูบยังไง” วันเพยถาม

“ทำไม สนใจเธอ เดี่ยวแสดงให้นายดูแล้วกัน” เปียนหนานขยับมาใกล้เขา

“มาดิ” วันเพยทำปากจู้ส่งเสียงจ๊ับใส่เขาดัง ๆ “แม่ง ถ้าคนที่นายจูบเป็นฉันก็ไม่มีเรื่องพวกนี้แล้ว”

ใช่ ถ้าคนที่เขาจูบเป็นวันเพยก็ไม่มีเรื่องพวกนี้แล้ว

แต่คนที่เขาจูบไม่ใช่วันเพย วันเพยก็ไม่มีแรงผลักดันให้เขาอยากตั้งใจจูบและอยากสอดล้นเข้าไป

นี่คือจุดสำคัญของปัญหา แม้จะไม่อยากยอมรับ แต่ในใจเปียนหนานรู้ดี คราวนี้ตัวเองอาจจะมีปัญหาแล้วจริง ๆ

“ไปถามมัน” วันเพยตอบหลังเขา

“ไม่กล้า” เปียนหนานตอบกลับรวดเร็ว “นายมีบุหรีไหม”

“มี” วันเพยกระโดดลงจากเตียง ความชอบบุหรีในลื่นชักโยนให้เขา “แค่จูบก็สำคัญยังมีหน้ามาขอบุหรีคนอื่นอีก”

“นายที่จูบไม่เป็นยังซื้อบุหรีเลย” เปียนหนานหยิบบุหรีออกมาจุกแล้วคาบไว้ ไม่ได้จูบ เพียงแค่จ้องควนบุหรีสีน้ำเงินในแสงจันทร์

“พี่หนาน นี่ไม่ใช่สไตล่นายเลย” วันเพยยืนพิงกรอบหน้าต่าง “เมื่อก่อนถ้านายชอบสาวคนไหน ก็ไปขอเบอร์โทร.นัดเดทนานแล้ว”

“ไร้สาระไหม! ชิวอี้ใช้สาวไหมล่ะ” เปียนหนานนินวหน้า

“จั้นจะทำยังไง!” วันเพยมองเขา

เปียนหนานเงยบออยู่พักหนึ่ง ดับบุหรีก่อนล้มตัวลงบนหมอน “ไม่ทำยังไง เป็นแบบนี้ไปแล้วกัน ไม่สนใจแล้ว ไม่แน่ว่าไปพักหนึ่งก็ดีขึ้น”

“นาย...” วันเพยจ๊ปาก “ก็ได้ แล้วแต่นาย”

เปียนหนานหลับตาลง

ไม่คิดแล้ว

เหมือนก่อนหน้านี้ที่เคยเจอเรื่องต่าง ๆ ไม่ไปคิดก็พอแล้ว

เรื่องที่บ้าน เรื่องของแม่ เรื่องยุ่งยากใจต่าง ๆ

ไม่คิดก็พอแล้ว

ช่างมันเถอะ

ชีวิตนี้ยังอยู่หน้าโต๊ะ ไฟห้วยเตี้ยงหันส่องมาทางเขา ชีวิตเยียนฟูบอยุ่นบนเตี้ยง
หลับสนิทไปแล้ว

เป็นเวลาเกือบตีหนึ่ง เขาง่วงมาก แต่กลับไม่คิดจะนอน

ตุ๊กตาดินปั้นในมือยังไม่เสร็จดี ชีวิตี้ทำเจ้าตุ๊กตาดินปั้นในมือนี้มา
หลายคืนแล้ว อุปกรณ์ที่เซินเทาซื้อให้เขาก็ค่อนข้างมี แต่จนถึงตอนนี้เขากียัง
ไม่ได้ลงมือ

ตามหลักแล้วทำตุ๊กตาดินปั้นรูปเปียนหนานไม่ถือว่ายาก ภาพร่าง
เขาก็วาดจนนับไม่ถ้วนแล้ว เจ้าตัวในมือนี้ก็มิดำโครงแล้ว แต่เขากลับทำจิตใจ
ให้สงบไม่ได้

เขาคงมิดในมือไปมา ยกขึ้นแล้วก็วางลง ซ้ำไปซ้ำมา

สุดท้ายเขาก็หยิบบุหรี ลูกขึ้นเดินไปยังลานบ้าน นั่งลงฟังเก้ออี้พักผอน
ใต้ซุ้มมุงน มองแสงจันทร์ราว ๆ าระหว่างใบไม้หนาที่บ

พอจุดบุหรี มือถือในกระเป๋าก็ดังขึ้น

เป็นข้อความของเซินเทา บอกว่าเอาเบอร์ของเขาให้บ้านเด็กที่จะเรียน
พิเศษแล้ว เดี่ยวแม่ของอีกฝ่ายจะโทรหา

[อึม] ชีวิตี้ตอบกลับ

“ว่าแล้วนายยังไม่นอน” เซินเทาโทรเข้ามา

“นายก็ไม่นอนเหมือนกันไม่ใช่หรอ” ชีวิตี้หัวเราะ

“ฉันเพิ่งกลับมา ไม่เหมือนนาย” เซินเทาพูด “ฉันว่า ไม่จ้านนาย...”

“ไม่” ชีวิตี้ขัดคำพูดเขา

“ไม่อะไรละ นายรู้หรือว่าฉันจะพูดอะไร ฉันไม่ได้จะห้ามนาย”

เซินเทาพูดอย่างจริงจัง

“นายห้ามฉันเถอะ” ชีวิตี้สูบบุหรี

“นายนี่จริง ๆ เลย...”

“ฉันก็เป็นแบบนี้” ชีวิตี้ขมวดคิ้ว “ฉันรับตัวเองที่เป็นแบบนี้ไม่ได้
ก็คือรับไม่ได้”

“แต่กับเปียนหนาน นาย...” เซินเทาอยากจะพูดอะไรต่อ แต่โดน
ชีวิตี้ขัด

“แบบนั้นฉันก็รับไม่ได้ ฉันไม่อยากให้ใครเป็นเหมือนฉัน” ชิวอี้ดับ
 บุหรี่ “เอละ นายนอนเถอะ ช่วงนี้ยุ่งเรื่องคนอื่นเยอะจริง”

เซินเทาไม่พูดอะไรอีก วางสายไป

ชิวอี้ถือมือถือหนึ่งอยู่ชั่วคราวแล้วหยิบบุหรี่ออกมาอีกมวน มองวันที่ใน
 มือถือ อีกไม่กี่วันจะถึงวันเกิดเปียนหนานแล้ว ต้องรีบทำให้เสร็จ

เขารับปากเปียนหนานว่าจะให้ของขวัญอีกฝ่าย ถ้าอย่างนั้นก็ต้องให้
 แม้จะไม่ได้ติดต่อกับเปียนหนานเกือบเดือน แล้วก็ไม่ได้เจอกันอีก

ถือว่าเพื่อวันเกิดนี้แล้วกัน

“ทำไมต้องพาเพื่อนมาด้วยเนี่ย” เปียนหนานเห็นสวีหุ้ยกับสาวน้อยข้าง ๆ
 เธอเดินข้ามถนนมา จึงใช้ตอกสะกิดวันเพย “บอกว่ามีแค่พวกนายสองคน
 ไม่ใช่เธอ”

“น่าจะกล้านายเป็น ก.ข.ค.แล้วทรมานมั้ง” วันเพยก็ไม่ว่าสวีหุ้ย
 จะพาเพื่อนมาด้วย

“เป็น ก.ข.ค.คนเดียวทรมาน แล้วเป็น ก.ข.ค.สองคนไม่ทรมาน?”
 เปียนหนานเห็นสวีหุ้ยโบกมือให้พวกเขา จึงส่งยิ้มตอบกลับไป

“ฉันจะรู้ได้ยังไง” วันเพยหัวเราะอี ๆ

เด็กสาวที่สวีหุ้ยพามาด้วยเปียนหนานค่อนข้างคุ้นตา น่าจะเป็น
 นักเรียนโรงเรียนการสาธารณสุข

“เหมียวหยวน ห้องข้าง ๆ พวกเรา” สวีหุ้ยแนะนำเด็กสาวข้าง ๆ ให้
 พวกเขารู้จัก “ช่วงนี้เราสองคนตัวติดกันมากก็เลยพาเธอมาด้วย”

“ไฮ” เหมียวหยวนค่อนข้างสูง ไม่ถือว่าสวย แต่หน้าตาดูดีใช้ได้ เธอ
 ยิ้มให้เปียนหนาน “ในที่สุดก็ได้เจอตัวจริงสักที”

“ความคาดหวังพังทลายหรือยัง” เปียนหนานก็ยิ้มให้เธอ แม่แพนสาว
 เขาจะเป็นแบบนั้นกันหมด แต่ประสบการณ์ยังอยู่ แ่ดูก็รู้ว่าสวีหุ้ยไม่ได้
 เป็นคนชวนเหมียวหยวนมาอย่างแน่นอน

“ยัง หล่อกว่าเดิมอีก” เหมียวหยวนไม่เขินอาย ยิ้มพลาญพูด “เรียกฉัน
 ว่าเหมียวเหมียวก็พอ เหมียวหยวนฟังแล้วเหมือนชื่อผู้ชาย”

“เมียว” สวีหฺรฺยพิงไหล่เหมียวหยวนหัวเราะ “ไปกันเถอะ ไปกินที่ไหน”

“พวกเธอนำเลย” เปียนหนานหยิบมือถือมาดูเวลา

“ฉันอยากกินอาหารตะวันตก เราไปกินอาหารตะวันตกกันไหม”

สวีหฺรฺยลากแขนวันเพย

“ได้” วันเพยพยักหน้า มองเปียนหนาน “ฉันต้องให้พี่หนานนำทางแล้ว
เรื่องนี้นั่นถนัด”

“ถนัดบ้างอะไรละ ช่วงนี้นั้น...” เปียนหนานพูดได้ครึ่งหนึ่งก็เสียบลง
เกือบจะพูดว่าช่วงนี้นั้นกินแต่ข้าวบ้านชี้ออกมาแล้ว “ช่วงนี้นั้นไม่ได้กิน
ข้างนอกเลย”

“ฉันเอาตามฉันไหม ฉันรู้จักร้านสเต็กอยู่ร้านหนึ่ง รสชาติโอเค
นึกขึ้นได้ก็อยากกินเลยเนี่ย ไปร้านนั้นได้ไหม” เหมียวหยวนถาม

“ไปเถอะ” วันเพยโบกมือ

ทั้งสี่คนเดินมาเรียกแท็กซี่หน้าปากซอย เปียนหนานกำลังคิดว่าจะนั่งยังงี้ดี

“นายหนึ่งหน้า นายต้องจ่ายตังค์” สวีหฺรฺยดันวันเพยนั่งบนที่นั่งข้าง
คนขับ จากนั้นก็ลากเหมียวหยวนขึ้นรถ กวักมือเรียกเปียนหนาน “พี่หนาน
มาเบียดด้วยกันด้านหลังเถอะ”

เปียนหนานยิ้ม ๆ ขึ้นรถนั่งข้างเหมียวหยวน

หลังจากรถออกตัว เหมียวหยวนก็บอกจุดหมายกับคนขับ จากนั้น
ก็หันมามองเปียนหนาน พูดเสียงเบา “ฉันขอคู่มือถือोनายหน่อยได้ไหม”

เปียนหนานล้วงมือถือออกมาให้เธอ เธอรีบไปกดอยู่หลายที มือถือ
บนตัวดังขึ้นทีหนึ่ง เธอยิ้มพลางส่งมือถือคืนให้เปียนหนาน “อันนี้เบอร์ฉัน
จะบันทึกหรือไม่บันทึกก็ไม่เป็นไร ฉันแค่จะบันทึกเบอร์นายเฉยๆ”

เปียนหนานไม่คิดจะบันทึกเบอร์ของเธอจริงๆ แม้เหมียวหยวนจะ
หน้าตาพอได้ แต่ไม่ใช่ไพบีแบบที่เขาชอบ

แม้เหมียวหยวนจะพูดแบบนี้ แต่เขาก็จ้องเขาอยู่ตลอด เขาจำต้อง
บันทึกเบอร์โทรศัพท์ของเหมียวหยวนไว้ ส่วนชื่อบันทึกไว้ว่าเหมียวเหมียว

เหมียวหยวนค่อนข้างมีความสุข ดิดนั้วดังเป๊าะ ขยับไปพิงตัวสวีหฺรฺย

สองสาวหัวเราะคิกคักกันอยู่พักหนึ่ง

เหมียวหยวนบอกว่าร้านอาหารร้านนั้นอยู่ค่อนข้างไกลจากโรงเรียน แต่ไม่ไกลจากบ้านของเปียนหนาน อยู่ในเขตเดียวกัน ตอนลงรถเปียนหนานถึงจะรู้ว่าร้านนี้เขามาหลายครั้งแล้ว

“ที่นี่แหละ อร่อย ไม่แพง ฉันชอบกินสเต็กเนื้อที่สุด!” เหมียวหยวนจูงมือสวีหฺรู่ย ทั้งสองคนเดินนำไปยังร้านอาหาร

“ฉันโคตรอยากกินหมูทอดซอสเปรี้ยวหวาน” วันเพยพูดเสียงเบาอยู่ด้านหลัง

“ออกมากินข้าวกับสาว นายยังคิดจะสั่งอาหารอีก?” เปียนหนานโอบไหล่เขา “ถ้าอยากกินพุงนี้เราไปกินกันสองคน”

“ฉันพวกเราไป...” วันเพยพูดได้ครึ่งหนึ่งจู่ ๆ ก็หยุดลง ฝีเท้าก็ชะงักทันที “เซี่ย นั่นใช่เปียนซินอวี่กับ...ชีวอ๋ใหม่”

เปียนหนานเงยหน้าขึ้น มองไปด้านหน้า เป็นชีวอ๋กับเปียนซินอวี่จริง ๆ ทั้งสองคนก็เดินเลี้ยวโค้งตามหลังสวีหฺรู่ยกับเหมียวหยวนเข้าไปในร้านอาหารเช่นกัน

“นั่น...” ความรู้สึกต่าง ๆ นานาพรั่งพรูขึ้นมาในใจเปียนหนาน ถ้าขำเป็นก้อนแล้วดีออกไป คงจะปฐนามเทนนิสทั้งสนามได้

“ต้อง...ไปทักทายไหม” วันเพยก็ค่อนข้างประหลาดใจ

“ไม่” เปียนหนานพูด

ขณะที่กำลังพูด ชีวอ๋น่าจะเห็นสวีหฺรู่ยอยู่ข้างหน้า จึงหันหน้ามา

สายตาสบเข้ากับเปียนหนานจัง ๆ

เปียนหนานไม่รู้แล้วว่าต้องแสดงสีหน้าแบบไหนถึงจะเหมาะ “แม่ง”

ในเขตที่อยู่ห่างจากในเมืองไมโกล
มีโรงเรียนกีฬา โรงเรียนอาชีวศึกษา และโรงเรียนการสาธารณสุข
โรงเรียนการสาธารณสุขนั้นมีสาวสวยมากมาย
ส่วนอีกสองโรงเรียนมีแต่พวกผู้ชายฮอร์โมนพลุ่งพล่าน
ที่เดิน ๆ อยู่แล้วรู้สึกขัดหูขัดตาเกินก็มีเรื่องทะเลาะวิวาทได้ทันที
ความสัมพันธ์ในหลายปีนี่เรียกได้ว่าอยู่ร่วมกันไม่ได้

จนกระทั่งเปียนหนานพบกับเออร์เปา
เขาช่วยทำอาหารให้เด็กน้อยนำไปส่งพี่ชายที่โรงพยาบาลอย่างมีไมตรี
หลังจากนั้นถึงได้รู้ว่าพี่ชายของเออร์เปาคือคู่อริของเขา...ชีวิต

“ลำบากนายแล้ว”
“นายอย่าพูดกับฉัน ฉันกลัวทนไม่ไหวแล้วต่อนาย”

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7886-3

abuse, death,
domestic violence,
homophobia